

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

zo 17. januára 2013*

„Výsady a imunity — Člen Európskeho parlamentu — Rozhodnutie o zbavení imunity — Činnosť, ktorá nesúvisí s úlohami poslanca — Konanie o zbavení imunity — Rozhodnutie o odopretí ochrany výsad a imunit — Zánik záujmu na konaní — Zastavenie konania“

V spojených veciach T-346/11 a T-347/11,

Bruno Gollnisch, s bydliskom v Limoneste (Francúzsko), v zastúpení: G. Dubois, advokát,

žalobca,

proti

Európskemu parlamentu, v zastúpení: R. Passos, D. Moore a K. Zejdová, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ktorých predmetom je jednak návrh na zrušenie rozhodnutia o zbavení žalobcu imunity prijatého Parlamentom 10. mája 2011, ako aj návrh na náhradu ujmy, ktorá mu v tejto súvislosti vznikla, a jednak návrh na zrušenie rozhodnutia o odopretí ochrany imunity žalobcu prijatého Parlamentom 10. mája 2011, ako aj návrh na náhradu ujmy, ktorá mu v tejto súvislosti vznikla,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predseda komory J. Azizi, sudcovia S. Frimodt Nielsen (spravodajca) a M. Kānčeva,

tajomník: C. Kristensen, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. júla 2012,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Právny rámec

Protokol o výsadách a imunitách

- 1 Článok 8 protokolu č. 7 o výsadách a imunitách Európskej únie (Ú. v. EÚ C 83, 2010, s. 266, ďalej len „protokol“) stanovuje:

„Členovia Európskeho parlamentu nepodliehajú žiadnej forme vyšetrovania, zadržania alebo súdneho stíhania vo vzťahu k vyjadreným názorom alebo hlasovaniu pri výkone svojich úloh.“

- 2 Článok 9 protokolu stanovuje:

„Členovia Európskeho parlamentu požívajú v priebehu zasadnutia:

- a) na území ich vlastného štátu imunitu priznanú členom ich parlamentu;
- b) na území ktoréhokoľvek iného členského štátu imunitu proti zadržaniu a právomoci súdov.

Imunita sa obdobne vzťahuje na členov Európskeho parlamentu počas ich cesty z miesta a do miesta jeho zasadnutia.

Imunita sa neuplatní, ak je člen Európskeho parlamentu pristihnutý pri páchaní trestného činu, a tiež nezabráni Európskemu parlamentu vo výkone jeho práva zbaviť imunity niektorého zo svojich členov.“

Rokovací poriadok Parlamentu

- 3 Podľa článku 3 ods. 6 druhého pododseku Rokovacieho poriadku Európskeho parlamentu (ďalej len „rokovací poriadok“), ktorý bol viackrát zmenený a doplnený, v znení z marca 2011 (Ú. v. EÚ L 116, s. 1) uplatniteľnom na spor z hľadiska časovej pôsobnosti:

„Ak príslušné orgány členských štátov začnú konanie, ktoré by mohlo viesť k zániku mandátu poslanca, predseda ich požiada, aby ho pravidelne informovali o priebehu konania. Predseda prideli vec [výboru, v ktorého pôsobnosti je preskúmanie osvedčení o zvolení za poslanca]. Na základe návrhu tohto výboru môže Parlament prijať stanovisko k danej záležitosti.“

- 4 Článok 5 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje:

„Poslanci požívajú výsady a imunity v súlade s [protokolom].“

- 5 Článok 6 rokovacieho poriadku stanovuje:

„1. Pri výkone svojich právomocí týkajúcich sa výsad a imunit sa Parlament predovšetkým usiluje o zachovanie svojej integrity ako demokratického zákonodarného zhromaždenia a o zabezpečenie nezávislosti poslancov pri výkone ich povinností.

2. Každá žiadosť o zbavenie poslanca imunity predložená predsedovi príslušným orgánom členského štátu sa oznámi v pléne a prideli príslušnému výboru.

3. Každá žiadosť poslanca alebo bývalého poslanca o ochranu imunity predložená predsedovi sa oznámi v pléne a prideli príslušnému výboru.

...

4. V naliehavom prípade, ak je poslanec zadržaný alebo je jeho sloboda pohybu obmedzená v zjavnom rozpore s jeho výsadami a imunitami, môže sa predseda po predchádzajúcej porade s predsedom a spravodajcom príslušného výboru ujať iniciatívy o potvrdenie výsad a imunit poslanca. Predseda oznámi túto iniciatívu výboru a informuje o nej Parlament.“

6 Článok 7 rokovacieho poriadku stanovuje:

„1. Príslušný výbor bezodkladne a v poradí, v akom boli predložené, posúdi žiadosti o zbavenie imunity alebo žiadosti o ochranu imunity a výsad.

2. Príslušný výbor pripraví návrh odôvodneného rozhodnutia, v ktorom odporučí prijatie alebo zamietnutie žiadosti o zbavenie imunity alebo ochranu imunity a výsad.

3. Výbor môže požiadať príslušný orgán o poskytnutie všetkých informácií a vysvetlení, ktoré výbor považuje za potrebné na zaujatie stanoviska k zbaveniu alebo ochrane imunity. Dotknutému poslancovi sa poskytne možnosť byť vypočutý; môže predložiť všetky dokumenty a iné písomné dôkazy, ktoré považuje za dôležité. Môže sa nechať zastupovať iným poslancom.

...

6. V prípadoch týkajúcich sa ochrany imunity a výsad príslušný výbor spresní, či ide o administratívne alebo iné obmedzenia voľného pohybu poslancov cestujúcich z miesta alebo na miesto rokovaní Parlamentu, alebo o vyjadrenie názoru alebo hlasovanie pri výkone poslaneckého mandátu, prípadne či sa na okolnosti vzťahuje článok [9 protokolu], a teda nepodliehajú vnútroštátnemu právu. Výbor pripraví návrh, ktorým vyzve príslušný orgán, aby vyvodil potrebné závery.

7. Výbor môže predložiť odôvodnené stanovisko týkajúce sa príslušnosti daného orgánu a prípustnosti žiadosti, ale za žiadnych okolností sa nevyslovuje o vine či nevine poslanca alebo o tom, či názory a činy pripisované poslancovi sú dôvodom na trestné stíhanie, a to ani v prípade, že výbor pri posudzovaní žiadosti nadobudol podrobnú znalosť okolností prípadu.

8. Správa výboru sa zaradí na začiatok programu prvého rokovania nasledujúceho po jej predložení. K návrhu (návrhom) rozhodnutia nemôže byť predložený žiadny pozmeňujúci ani doplňujúci návrh.

Rozprava sa obmedzí na dôvody za a proti každému návrhu na zbavenie či ponechanie imunity alebo na ochranu imunity či výsady.

Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 151, poslanec, o ktorého výsady alebo imunity ide, nemôže vystúpiť v rozprave.

Návrh (návrhy) rozhodnutia obsiahnuté v správe sa zaradia do prvého hlasovania nasledujúceho po rozprave.

Po tom, ako Parlament posúdil záležitosť, hlasuje osobitne o každom návrhu uvedenom v správe. Ak je niektorý návrh zamietnutý, za prijaté sa považuje rozhodnutie opačného významu.

9. Predseda ihneď oznámi rozhodnutie Parlamentu dotknutému poslancovi a príslušnému orgánu členského štátu so žiadosťou, aby bol informovaný o vývoji konania a prípadných súdnych rozhodnutiach, ktoré z neho vziđu. Keď predseda takéto informácie získa, odovzdá ich Parlamentu spôsobom, ktorý uzná za najvhodnejší, ak je to potrebné, po porade s príslušným výborom.

...

11. Výbor prerokúva tieto záležitosti a zaobchádza s prijatými dokumentmi s čo najväčším utajením.

...“

7 Podľa článku 24 rokovacieho poriadku:

„1. Konferencia predsedov sa skladá z predsedu Parlamentu a predsedov politických skupín. Predseda politickej skupiny sa môže nechať zastupovať iným členom svojej skupiny.

2. Predseda Parlamentu pozve jedného z nezaradených poslancov, aby sa zúčastňoval na schôdzach konferencie predsedov bez hlasovacieho práva.

...“

8 Podľa článku 103 ods. 4 rokovacieho poriadku:

„Gestorský výbor posudzuje žiadosti týkajúce sa konaní o imunitu podľa článku 7 vždy za zatvorenými dverami.“

9 Článok 138 rokovacieho poriadku navyše stanovuje:

„1. ... každý nelegislatívny návrh uznesenia prijatý vo výbore, ak proti hlasovala menej ako jedna desatina členov výboru, sa zaradí do návrhu programu Parlamentu na hlasovanie bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov.

Bod programu je predmetom jediného hlasovania, ak politické skupiny alebo jednotliví poslanci, ktorí spolu predstavujú jednu desatinu poslancov Parlamentu, písomne nepožiadajú ešte pred vypracovaním konečného návrhu programu o možnosť podať pozmeňujúce a doplňujúce návrhy k tomuto bodu. V takom prípade predseda určí lehotu na podanie pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov.

2. Body zaradené do konečného návrhu programu, určené na hlasovanie bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov, sa tiež prerokujú bez rozpravy, ak Parlament pri prijímaní svojho programu na začiatku schôdze na návrh konferencie predsedov alebo na základe žiadosti politickej skupiny alebo najmenej štyridsiatich poslancov nerozhodne inak.

3. Pri zostavovaní konečného návrhu programu schôdze môže konferencia predsedov navrhnúť, aby boli aj iné body zaradené do programu bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov alebo bez rozpravy. Parlament nesmie pri schvaľovaní svojho programu prijať žiadny takýto návrh, ak politická skupina alebo najmenej štyridsať poslancov písomne vyjadrilo svoj nesúhlas s týmto návrhom najneskôr hodinu pred začiatkom schôdze.

...“

10 Článok 151 ods. 1 rokovacieho poriadku stanovuje:

„1. Poslancovi, ktorý požiada o možnosť vystúpiť s osobným vyhlásením, sa udelí slovo na konci rozpravy o prerokúvanom bode programu alebo pred schvaľovaním zápisnice z rokovania, na ktoré sa vzťahuje žiadosť o udelenie slova.

Poslanec nesmie hovoriť o predmete rozpravy, ale obmedzí sa na vyvrátenie pripomienok, ktoré boli v priebehu rozpravy vznesené voči jeho osobe, alebo na vyvrátenie názorov, ktoré mu boli prisúdené, alebo na opravu vlastných vyjadrení.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

- 11 Žalobca Bruno Gollnisch je poslancom Európskeho parlamentu a členom Regionálnej rady regiónu Rhône-Alpy (Francúzsko). Je tiež predsedom skupiny Front national v Regionálnej rade regiónu Rhône-Alpy.
- 12 Dňa 3. októbra 2008 skupina Front national regiónu Rhône-Alpy vydala tlačovú správu s názvom „Spisová aféra“ v regióne: Tartuffovci sa búria“.
- 13 Táto správa bolo sformulovaná takto:

„Región Rhône-Alpy vehementne reagoval na žiadosť Spravodajskej služby týkajúcu sa existencie prípadných žiadostí o úpravu pracovného času z náboženských dôvodov pochádzajúcich od úradníkov, ktorí nie sú kresťanmi. Generálny riaditeľ služobného úradu sa domnieva, že táto žiadosť je ‚v rozpore so všetkými republikánskymi zásadami, ktorými sa riadi organizácia a fungovanie verejnej služby v našej krajine‘. [Q. (predseda Regionálnej rady regiónu Rhône-Alpy)] považuje toto vyšetrowanie za šokujúce. Je to veľmi ľahké a veľmi veľkorysé, ale znamená to zabudnúť na súčasnosť a mať trochu krátku pamäť. Zabudnúť na súčasnosť preto, lebo sa nezdá, že by práve kresťania ‚oslavovali‘ koniec obdobia ‚pôstu‘ (radostne doháňajúc deň v noci) rozbíjaním, pálením a hádzaním kameňov. Zabudnúť na súčasnosť preto, lebo kresťania nezničili Rimanov. Mať krátku pamäť preto, lebo o zriadení spisov verejnej služby v roku 1902 sa rozhodlo s ‚republikánskym‘ cieľom. Mať krátku pamäť preto, lebo pri moci bol práve ‚Lavicový blok‘ s ‚ujom Combesom‘ a Waldeckom-Rousseauom. Mať krátku pamäť preto, lebo slobodomurárske lóže, ktoré robili špinavú prácu, s radosťou a úplne čistým svedomím písali do spisov ‚vedie manželský život s arabskou ženou‘. Je pravda, že ľavica chcela vtedy bojovať proti náboženstvám! Jej súčasným cieľom je však podporiť inváziu našej vlasti a zničenie našej kultúry a našich hodnôt islamom, ktorému sa ľahko prizná tolerancia, dodržiavanie ľudských práv a slobody tam, kde je pri moci: v Saudskej Arábii, Iráne, Sudáne, Afganistane... v našich predmestiach a čoskoro v celej našej krajine, a to s požehnaním lóží a ľavice?“
- 14 Na tlačovej konferencii, ktorá sa konala 10. októbra 2008 v Lyone (Francúzsko), žalobca okrem iného potvrdil, že túto správu vypracovali osoby oprávnené vyjadriť sa v mene zvolených funkcionárov politickej skupiny, ktorej predsedá v Regionálnej rade.
- 15 Na základe podnetu Medzinárodnej ligy proti rasizmu a antisemitizmu (Ligue internationale contre le racisme et l'antisémitisme, LICRA) francúzske orgány začali 22. januára 2009 trestné stíhanie proti neznámemu páchatelovi za podnecovanie k rasovej nenávisti.
- 16 Listom z 9. júna 2010 adresovaným predsedovi Parlamentu ho žalobca požiadal, aby „vzniesol vehementný protest u francúzskych orgánov“. V tomto liste uviedol, že vyšetrovací sudca v Lyone sa usiloval dať ho zatknúť políciou 4. júna 2010 s cieľom predviesť ho pred tohto sudcu. Spresnil, že toto „donucovacie opatrenie je zakázané francúzskou ústavou (článok 26), ako aj Protokolom o výsadách a imunitách z roku 1965 (teraz článok 9 protokolu č. 7 pripojeného k Zmluve), keďže tento sudca nepožiadaval o zbavenie [jeho] poslaneckej imunity“.
- 17 Dňa 14. júna 2010 predseda Parlamentu v pléne oznámil, že dostal od žalobcu žiadosť o ochranu jeho imunity, a v súlade s článkom 6 ods. 2 rokovacieho poriadku pridelil túto žiadosť výboru pre právne veci.
- 18 Listom z 25. októbra 2010, ktorý bol doručený Parlamentu 3. novembra 2010, minister štátu, strážca pečatí, minister spravodlivosti a slobôd Francúzskej republiky (ministre d'État, garde des Sceaux, ministre de la Justice et des Libertés de la République française) zaslal predsedovi Parlamentu žiadosť o zbavenie žalobcu poslaneckej imunity na základe návrhu zo 14. septembra 2010, ktorý podal generálny prokurátor pri Cour d'appel de Lyon (Odvolací súd v Lyone) s cieľom prešetriť podnet podaný proti žalobcovi a prípadne umožniť jeho predvedenie pred príslušné súdy.

- 19 Dňa 24. novembra 2010 predseda Parlamentu v pléne oznámil, že dostal žiadosť o zbavenie žalobcu imunity, a v súlade s článkom 6 ods. 2 rokovacieho poriadku pridelil túto žiadosť výboru pre právne veci.
- 20 Za spravodajcu pre dve veci týkajúce sa žalobcu, konkrétne jednak zbavenie jeho imunity a jednak ochranu jeho imunity, bol vymenovaný B. Rapkay.
- 21 Žalobca bol vypočutý výborom Parlamentu pre právne veci 26. januára 2011 tak v súvislosti so žiadosťou o ochranu jeho imunity, ako aj v súvislosti so žiadosťou o zbavenie jeho imunity.
- 22 Dňa 11. apríla 2011 výbor pre právne veci prijal návrh rozhodnutia Parlamentu, ktorým odporučil zbavenie žalobcu imunity, ako aj návrh rozhodnutia, ktorým odporučil odoprieť ochranu jeho imunity.
- 23 Na plenárnej schôdzi 10. mája 2011 Parlament rozhodol o zbavení žalobcu imunity a zároveň o odopretí ochrany jeho imunity.
- 24 Rozhodnutie o zbavení žalobcu imunity je odôvodnené takto:

- „A. keďže francúzsky prokurátor požiadal o zbavenie poslaneckej imunity Bruna Gollnischa, poslanca Európskeho parlamentu, aby umožnil prešetrenie sťažnosti na údajné podnecovanie k rasovej nenávisti a aby prípadne predviedol Bruna Gollnischa pred francúzsky súd prvého stupňa, odvolací súd a kasačný súd,
- B. keďže zbavenie imunity Bruna Gollnischa súvisí s údajným trestným činom podnecovania k rasovej nenávisti na základe tlačovej správy z 3. októbra 2008, ktorú uverejnila regionálna skupina strany Front National regiónu Rhône-Alpes, ktorej bol Bruno Gollnisch predsedom,
- C. keďže podľa článku 9 Protokolu o výsadách a imunitách Európskej únie členovia Európskeho parlamentu požívajú v priebehu zasadnutia na území ich vlastného štátu imunitu priznanú členom ich parlamentu; a keďže to nebráni Európskemu parlamentu vo výkone jeho práva zbaviť imunity niektorého zo svojich poslancov,
- D. keďže podľa článku 26 Ústavy Francúzskej republiky iba na základe súhlasu zhromaždenia, ktorého je poslanec členom, môže byť poslanec Európskeho parlamentu [poslanec Parlamentu – *neoficiálny preklad*] stíhaný za trestný čin alebo prečin alebo vzatý do väzby alebo môže byť obmedzená jeho osobná sloboda; tento súhlas sa nevyžaduje v prípade spáchania závažného trestného činu alebo iného trestného činu počas jeho páchania, alebo ak bol poslanec právoplatne odsúdený,
- E. keďže Európsky parlament v súvislosti s predloženou vecou nenašiel dôkazy *fumus persecutionis*, t. j. dostatočne závažné a konkrétne podozrenie, že táto vec bola predložená so zámerom politicky uškodiť poslancovi,
- F. keďže žiadosť francúzskych orgánov sa nevzťahuje na politickú činnosť Bruna Gollnischa ako poslanca Európskeho parlamentu; keďže sa naopak týka činností výslovne regionálneho a miestneho charakteru, ktoré Bruno Gollnisch vykonáva ako člen regionálnej rady za oblasť Rhône-Alpes, pričom tento mandát je výsledkom priamych a všeobecných volieb a je odlišný od mandátu poslanca Európskeho parlamentu,
- G. keďže k uverejneniu tlačovej správy jeho politickej skupiny v regionálnej rade Rhône-Alpes, ktorá dala podnet na žiadosť o zbavenie imunity, podal Bruno Gollnisch vysvetlenie, v ktorom uviedol, že správu pripravil tím strany Front National v uvedenom regióne vrátane vedúceho tlačového odboru, ktorý „mal právomoc vyjadriť sa v mene zvolených funkcionárov Front National“; keďže

uplatnenie poslaneckej imunity na takúto situáciu by znamenalo neprimerané rozšírenie týchto pravidiel, ktorých účelom je predísť akémukoľvek zasahovaniu do fungovania a nezávislosti Európskeho parlamentu,

H. keďže je v právomoci príslušných súdnych orgánov, a nie Európskeho parlamentu, rozhodnúť pri dodržaní všetkých demokratických záruk o tom, do akej miery bolo porušené francúzske právo týkajúce sa podnecovania k rasovej nenávisti a aké súdne dôsledky z toho môžu vyplývať,

I. keďže je preto v tomto prípade vhodné odporučiť zbavenie poslaneckej imunity,

1. zbavuje Bruna Gollnischa imunity...“

25 Okrem toho rozhodnutie o odopretí ochrany imunity žalobcu obsahuje rovnaké odôvodnenie ako rozhodnutie o zbavení jeho imunity, najmä s výnimkou odôvodnenia I a výroku uvedeného rozhodnutia, ktoré znejú takto:

„I. ... vzhľadom na to, že francúzske orgány teraz formálne požiadali o zbavenie jeho imunity, aby mohli v budúcnosti prijať takéto opatrenia, už nie je v tomto smere potrebné chrániť imunitu Bruna Gollnischa,

...

1. rozhodol, že vzhľadom na uvedené skutočnosti neochráni imunitu a výsady Bruna Gollnischa;...“

Konanie a návrhy účastníkov konania

26 Návrhmi podanými do kancelárie Všeobecného súdu 7. júla 2011 žalobca podal prejednávané žaloby, ktorými sa domáha jednak zrušenia rozhodnutí Parlamentu o zbavení jeho imunity (vec T-346/11) a odopretí ochrany jeho imunity (vec T-347/11) a jednak náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu podľa jeho názoru vznikla.

27 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (prvá komora) rozhodol o otvorení ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu vyzval účastníkov konania, aby predložili určité dokumenty, a písomne im položil otázky. Účastníci konania vyhovelí tejto žiadosti.

28 Uznesením predsedu prvej komory Všeobecného súdu z 3. júla 2012 boli veci T-346/11 a T-347/11 v súlade s článkom 50 rokovacieho poriadku spojené na účely písomnej časti konania, ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku.

29 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 10. júla 2012.

30 Vo veci T-346/11 žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil rozhodnutie Parlamentu o zbavení jeho poslaneckej imunity prijaté 10. mája 2011, ktorým sa schvaľuje správa pána Rapkaya A7-0155/2011,

— priznal žalobcovi sumu 8 000 eur ako náhradu jeho nemajetkovej ujmy,

— priznal žalobcovi sumu 4 000 eur za výdavky, ktoré vynaložil na právnu pomoc a prípravu svojej žaloby.

31 Parlament navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu ako nedôvodnú,
- uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

32 Vo veci T-347/11 žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zrušil rozhodnutie Parlamentu o odopretí ochrany jeho poslaneckej imunity z 10. mája 2011, ktorým sa schvaľuje správa pána Rapkaya A7-0154/2011,
- priznal žalobcovi sumu 8 000 eur ako náhradu jeho nemajetkovej ujmy,
- priznal žalobcovi sumu 4 000 eur za výdavky, ktoré vynaložil na právnu pomoc a prípravu svojej žaloby.

33 Parlament navrhuje, aby Všeobecný súd:

- zamietol žalobu ako neprípustnú,
- subsidiárne zamietol žalobu ako nedôvodnú,
- uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

Úvodné pripomienky

O režime poslaneckej imunity zavedenom protokolom

34 Je potrebné pripomenúť, že parlamentná imunita poslancov Parlamentu, ako je uvedená v článkoch 8 a 9 protokolu, zahŕňa dva druhy ochrany, ktoré sú bežne priznané poslancom parlamentov členských štátov, t. j. imunitu vo vzťahu k vyjadreným názorom a hlasovaniu pri výkone ich poslaneckých úloh, ako aj nedotknuteľnosť poslancov, čo v zásade zahŕňa aj ich nestíhateľnosť (rozsudky Súdneho dvora z 21. októbra 2008, Marra, C-200/07 a C-201/07, Zb. s. I-7929, bod 24, a zo 6. septembra 2011, Patriciello, C-163/10, Zb. s. I-7565, bod 18).

35 Článok 8 protokolu, ktorý predstavuje osobitné ustanovenie uplatňujúce sa na akékoľvek súdne konanie, v ktorom poslanec Parlamentu požíva imunitu vo vzťahu k vyjadreným názorom a hlasovaniu pri výkone poslaneckých funkcií, má za cieľ chrániť slobodu prejavu a nezávislosť poslancov Parlamentu, takže bráni akémukoľvek súdnemu konaniu vo vzťahu k takýmto názorom a takémuto hlasovaniu (rozsudok Patriciello, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 26).

36 Súdny dvor pripomenul, že článok 8 protokolu vzhľadom na svoj cieľ spočívajúci v ochrane slobody prejavu a nezávislosti poslancov Parlamentu a na svoje znenie, ktoré výslovne odkazuje na názory, ako aj na hlasovanie poslancov Parlamentu, sa má predovšetkým uplatniť na vyhlásenia poslancov Parlamentu v samotnom Parlamente (rozsudok Patriciello, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 29).

37 Súdny dvor však spresnil, že nie je vylúčené, že vyhlásenie takýchto poslancov mimo priestorov Parlamentu môže tiež predstavovať názor vyjadrený pri výkone ich úloh v zmysle článku 8 protokolu, lebo existencia takého názoru nezávisí od miesta, kde bolo vyhlásenie uskutočnené, ale od jeho povahy a jeho obsahu (rozsudok Patriciello, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 30).

- 38 Článok 8 protokolu odkazujúci na názory vyjadrené poslancami Parlamentu je totiž úzko spojený so slobodou prejavu. Sloboda prejavu ako základná podstata demokratickej a pluralitnej spoločnosti odrážajúca hodnoty, na ktorých je Únia v súlade s článkom 2 ZEÚ založená, pritom predstavuje základné právo zaručené článkom 11 Charty základných práv Európskej únie (Ú. v. EÚ C 83 2010, s. 389), ktorá má na základe článku 6 ods. 1 ZEÚ rovnakú právnu silu ako Zmluvy. Táto sloboda je tiež zakotvená v článku 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (rozsudok Patriciello, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 31).
- 39 Treba preto konštatovať, že pojem „názor“ v zmysle článku 8 protokolu sa má chápať v širokom zmysle ako pojem zahŕňajúci návrhy alebo vyhlásenia, ktoré svojím obsahom zodpovedajú tvrdeniam predstavujúcim subjektívne posúdenia (rozsudok Patriciello, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 32).
- 40 Zo znenia článku 8 protokolu rovnako vyplýva, že na to, aby sa na názor vzťahovala imunita, ho poslanec Parlamentu musí vysloviť „pri výkone [svojich] úloh“, čo teda predpokladá požiadavku spojitosti medzi vyjadreným názorom a poslaneckými úlohami (rozsudok Patriciello, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 33).
- 41 Pokiaľ ide o vyhlásenia poslanca Parlamentu, ktoré sú predmetom trestného stíhania v členskom štáte jeho pôvodu, treba konštatovať, že imunita stanovená v článku 8 protokolu môže v konečnom dôsledku zabrániť súdnym orgánom a vnútroštátnym súdom, aby vykonávali svoje príslušné právomoci v oblasti stíhania a sankcionovania trestných činov s cieľom zabezpečiť dodržiavanie právneho poriadku na svojom území, a zároveň tak úplne zbaviť osoby poškodené týmito vyhláseniami prístupu k spravodlivosti, a to prípadne aj na účely získania náhrady vzniknutej ujmy v občianskoprávnom konaní (pozri v tomto zmysle rozsudok Patriciello, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 34).
- 42 Vzhľadom na tieto následky spojitost medzi vyjadreným názorom a poslaneckými úlohami musí byť priama a jednoznačná (rozsudok Patriciello, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 35).
- 43 Článok 9 protokolu navyše stanovuje, že poslanec Parlamentu požíva na území svojho vlastného štátu imunitu priznanú členom svojho parlamentu.
- 44 Obsah nedotknuteľnosti stanovenej v článku 9 protokolu sa posudzuje na základe relevantných vnútroštátnych ustanovení (rozsudky Marra, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 25, a Patriciello, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 25) a v dôsledku toho sa môže meniť v závislosti od členského štátu pôvodu poslanca Parlamentu.
- 45 Okrem toho Parlament môže v súlade s článkom 9 tretím odsekom protokolu zbaviť poslanca nedotknuteľnosti, no nemôže ho zbaviť imunity stanovenej v článku 8 (rozsudok Patriciello, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 27).
- 46 Keď teda vnútroštátny orgán zašle Parlamentu žiadosť o zbavenie imunity, Parlament musí v prvom rade overiť, či sa na skutočnosti, na ktorých ja založená žiadosť o zbavenie imunity, môže vzťahovať článok 8 protokolu, pričom v takom prípade zbavenie imunity nie je možné.
- 47 Ak Parlament dospeje k záveru, že článok 8 protokolu sa neuplatní, musí následne overiť, či poslanec Parlamentu v súvislosti so skutočnosťami, ktoré sa mu vytýkajú, požíva imunitu stanovenú článkom 9 protokolu, a ak áno, rozhodnúť, či má, alebo nemá byť zbavený tejto imunity.

O nevyhnutnom rozlíšení zbavenia imunity a ochrany imunity v zmysle protokolu

- 48 V prvom rade je potrebné poznamenať, že hoci zbavenie imunity poslanca Parlamentu je výslovne stanovené v článku 9 protokolu, v prípade ochrany jeho imunity to nie je tak, keďže táto ochrana vyplýva len z článku 6 ods. 3 Rokovacieho poriadku Parlamentu, ktorý tento pojem nevymedzuje.

- 49 Súdny dvor v súvislosti s článkom 8 protokolu rozhodol, že rokovací poriadok je vnútorný organizačný akt, ktorý nemôže Parlamentu poskytovať právomoci, ktoré mu nie sú výslovne priznané normatívnym právnym aktom, v tomto prípade protokolom, a že z uvedeného vyplýva, že aj keď Parlament prijme na základe žiadosti dotknutého poslanca Parlamentu podľa rokovacieho poriadku rozhodnutie o ochrane imunity, toto rozhodnutie predstavuje len stanovisko, ktoré nie je pre vnútroštátne súdne orgány záväzné (rozsudok Marra, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 39).
- 50 Okrem toho okolnosť, že právny poriadok členského štátu upravuje konanie o ochrane poslancov svojho parlamentu, podľa ktorého môže parlament zakročiť v prípade, že vnútroštátny súd neuzná túto imunitu, neznamena, že rovnaké právomoci majú byť priznané aj Parlamentu vo vzťahu k poslancom Parlamentu pochádzajúcim z daného členského štátu, pretože článok 8 protokolu výslovne nestanovuje takú právomoc Parlamentu a neodkazuje na pravidlá vnútroštátneho práva (rozsudok Marra, už citovaný v bode 34 vyššie, bod 40).
- 51 Z tejto judikatúry vyplýva, že je potrebné rozlíšiť pojem ochrana imunity, ak je založená na článku 8 protokolu, pričom tento článok stanovuje absolútnu imunitu, ktorej obsah určuje len európske právo a ktorú Parlament nemôže odňať, alebo na článku 9 protokolu, pričom tento článok naopak odkazuje na pravidlá vnútroštátneho práva členského štátu pôvodu poslanca Parlamentu, pokiaľ ide o obsah a rozsah nedotknuteľnosti priznanej tomuto poslancovi, pričom Parlament môže navyše v prípade potreby odňať túto nedotknuteľnosť.
- 52 Keďže nedotknuteľnosť stanovená v článku 9 protokolu vyplýva priamo z právneho predpisu a poslancovi ju možno odňať len vtedy, ak ho nedotknuteľnosti zbaví Parlament, ochrana imunity v rámci ustanovení článku 9 protokolu prichádza do úvahy len v prípade, ak nebola podaná žiadosť o zbavenie poslanca imunity a nedotknuteľnosť – tak ako vyplýva z ustanovení vnútroštátneho práva členského štátu pôvodu poslanca Parlamentu – je ohrozená najmä postupom policajných orgánov alebo súdnych orgánov členského štátu pôvodu uvedeného poslanca.
- 53 Za týchto okolností poslanec Parlamentu môže požiadať Parlament, aby ochránil jeho imunitu, ako to stanovuje článok 6 ods. 3 Rokovacieho poriadku Parlamentu.
- 54 Z toho vyplýva, že rozhodnutie Parlamentu o žiadosti o ochranu imunity poslanca Parlamentu prichádza do úvahy len vtedy, ak príslušné vnútroštátne orgány nezaslali Parlamentu nijakú žiadosť o zbavenie tejto imunity.
- 55 Ochrana imunity teda predstavuje spôsob, akým Parlament môže na žiadosť poslanca Parlamentu zasiahnuť, ak vnútroštátne orgány porušujú alebo zamýšľajú porušiť imunitu jedného z jeho členov.
- 56 Naopak, ak vnútroštátne orgány podajú žiadosť o zbavenie imunity, Parlament musí prijať rozhodnutie o zbavení alebo nezbavení imunity. V takom prípade ochrana imunity už nemá opodstatnenie, keďže Parlament buď zbaví poslanca imunity a jej ochrana už neprichádza do úvahy, alebo odmietne zbaviť poslanca tejto imunity a jej ochrana je zbytočná, lebo vnútroštátne orgány sú informované o tom, že Parlament zamietol ich žiadosť o zbavenie imunity, a teda že imunita bráni opatreniam, ktoré by tieto orgány mohli alebo chceli prijať.
- 57 Ochrana imunity v dôsledku toho stráca svoj účel, ak vnútroštátne orgány podajú žiadosť o zbavenie imunity. Parlament už nie je povinný konať z vlastnej iniciatívy z dôvodu neexistencie formálnej žiadosti príslušných orgánov členského štátu, ale naopak musí prijať rozhodnutie, a tak vybaviť túto žiadosť.

O výkone práva podať žalobu a o rozsahu preskúmania vykonávaného Všeobecným súdom v konaní o nej

- 58 Hoci výsady a imunity, ktoré protokol priznáva Únii, majú funkčný charakter, keďže ich účelom je vyhnúť sa tomu, aby vznikla prekážka činnosti a nezávislosti Únie, nič to nemení na skutočnosti, že boli výslovne priznané členom Parlamentu, úradníkom a iným zamestnancom inštitúcií Únie. Skutočnosť, že výsady a imunity sú stanovené vo verejnom záujme Únie, odôvodňuje právomoc inštitúcií odňať v prípade potreby imunitu, ale neznamená, že tieto výsady a imunity sú priznané výlučne Únii, a nie aj priamo jej úradníkom, iným zamestnancom a členom Parlamentu. Protokol teda vytvára subjektívne právo dotknutých osôb, ktorého dodržiavanie je zabezpečené systémom prostriedkov nápravy vytvoreným Zmluvou (pozri rozsudok Všeobecného súdu z 19. marca 2010, Gollnisch/Parlament, T-42/06, Zb. s. II-1135, bod 94 a tam citovanú judikatúru).
- 59 Je však potrebné priznať Parlamentu veľmi širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o smerovanie, ktoré zamýšľa priznať rozhodnutiu o žiadosti o zbavenie imunity alebo ochranu imunity, vzhľadom na politický charakter takého rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudok Gollnisch/Parlament, už citovaný v bode 58 vyššie, bod 101).
- 60 Výkon tejto voľnej úvahy však nemožno úplne vyňať zo súdneho preskúmania. Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že v rámci tohto preskúmania musí súd Únie overiť dodržanie procesných predpisov, vecnú správnosť skutkových zistení inštitúcie i to, či nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu týchto skutkových okolností alebo k zneužitiu právomoci (pozri analogicky rozsudky Súdneho dvora z 25. januára 1979, Racke, 98/78, Zb. s. 69, bod 5, a z 22. októbra 1991, Nölle, C-16/90, Zb. s. I-5163, bod 12).
- 61 Je potrebné pripomenúť, že na účely tohto preskúmania kritiku proti odôvodneniu správy výboru pre právne veci treba chápať ako namierenú proti dôvodom rozhodnutia o zbavení imunity (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 15. októbra 2008, Mote/Parlament, T-345/05, Zb. s. II-2849, bod 59, a rozsudok Gollnisch/Parlament, už citovaný v bode 58 vyššie, bod 98).
- 62 Prejednávané žaloby je potrebné preskúmať vzhľadom na vyššie uvedené úvahy.

O žalobe o neplatnosť vo veci T-346/11 týkajúcej sa zbavenia žalobcu imunity

- 63 Žalobca uvádza na podporu svojej žaloby o neplatnosť šesť žalobných dôvodov.
- 64 Namietá po prvé porušenie článku 9 protokolu, po druhé porušenie „ustálenej judikatúry“ výboru Parlamentu pre právne veci, po tretie porušenie zásad právnej istoty a legitímnej dôvery, po štvrté porušenie poslaneckej nezávislosti, po piate porušenie ustanovení článku 3 ods. 4 druhého pododseku rokovacieho poriadku týkajúcich sa konania, ktoré by mohlo viesť k zániku mandátu poslanca, a po šieste porušenie zásady kontradiktórnosti a jeho práva na obhajobu.
- 65 V prvom rade treba súčasne preskúmať prvý a štvrtý žalobný dôvod.

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 9 protokolu a o štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení poslaneckej nezávislosti

- 66 Žalobca na podporu svojho prvého žalobného dôvodu uvádza, že Parlament sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď ho zbavil imunity z dôvodu, že výroky a názory uvedené v spornej tlačovej správe boli vyjadrené mimo rámca jeho činnosti poslanca Parlamentu. Domnieva sa totiž, že sloboda politickej diskusie a sloboda prejavu poslanca sa musia chrániť bez ohľadu na to, či sa uplatňujú na pôde Parlamentu, a že jeho imunita sa v dôsledku toho mala ochrániť, a nie odňať. Zastáva totiž

názor, že článok 9 protokolu sa týka všetkých úkonov vykonaných mimo výkonu parlamentnej činnosti *stricto sensu*, na ktoré sa vzťahuje imunita stanovená článkom 8 protokolu. Parlament v dôsledku toho podľa názoru žalobcu porušil článok 9 protokolu.

- 67 Žalobca na podporu svojho štvrtého žalobného dôvodu navyše uvádza, že Parlament ho nemohol zbaviť imunity tým, že rozhodol, že žalobca nevyužil svoju slobodu prejavu pri výkone svojich úloh poslanca Parlamentu. Podľa jeho názoru totiž nijaký precedens v predchádzajúcej rozhodovacej praxi Parlamentu nestanovuje povinnosť európskeho poslanca uviesť toto postavenie, aby mohol požívať výsady a imunity, ktoré sú spojené s jeho mandátom, ak sa vyjadruje mimo obvyklých pracovísk zhromaždenia.
- 68 Podľa názoru žalobcu tak bola porušená sloboda politickej diskusie a z toho vyplýva porušenie článku 6 ods. 1 rokovacieho poriadku.
- 69 Parlament popiera tieto tvrdenia.
- 70 Je potrebné poukázať na to, že Parlament preskúmal žiadosť o zbavenie imunity žalobcu len z hľadiska článku 9 protokolu, čo vyplýva tak z odôvodnenia správy výboru pre právne veci, ako aj z rozhodnutia o zbavení žalobcu imunity.
- 71 Žalobca vo svojich podaniach navyše uznáva, že Parlament správne konštatoval, že žiadosť o zbavenie jeho imunity sa má preskúmať len z hľadiska článku 9 protokolu.
- 72 Žalobca okrem toho na pojednávaní potvrdil, že podľa jeho názoru sa článok 8 protokolu v prejednávacom prípade neuplatní.
- 73 Účastníci konania sa tak zhodujú v tom, že žiadosť o zbavenie žalobcu imunity sa mala preskúmať z hľadiska ustanovení článku 9 protokolu.
- 74 V tejto súvislosti je potrebné spresniť, že v prejednávacom prípade sa výroky uvedené v spornej tlačovej správe, ktoré sa vytykajú žalobcovi, týkajú spôsobu, akým predseda a generálny riaditeľ služobného úradu Regionálnej rady regiónu Rhône-Alpy reagovali na žiadosť spravodajskej služby o informácie týkajúce sa niektorých úradníkov.
- 75 Navyše je nesporné, že tieto výroky sformuloval hovorca politickej skupiny Front National zasadajúcej v Regionálnej rade regiónu Rhône-Alpy, pričom predsedom tejto skupiny je žalobca, ktorý je zároveň voleným členom uvedenej rady.
- 76 Tiež je nesporné, že na tlačovej konferencii, ktorá sa konala 10. októbra 2008 v Lyone, žalobca potvrdil, že túto správu vypracovali osoby oprávnené vyjadriť sa v mene zvolených funkcionárov predmetnej politickej skupiny v Regionálnej rade.
- 77 Treba teda konštatovať, že tieto skutočnosti priamo súvisia s úlohami, ktoré žalobca vykonáva v postavení člena Regionálnej rady a predsedu skupiny Front National v Regionálnej rade regiónu Rhône-Alpy. Ako navyše vyplýva z listín založených v predmetom spise, najmä z príloh A 6, A 8 a A 10 pripojených k žalobe a prílohy B 2 pripojenej k vyjadreniu k žalobe, francúzske orgány ho stiahajú práve z dôvodu uvedeného postavenia.
- 78 V dôsledku toho neexistuje súvislosť medzi spornými výroky vytykanými žalobcovi a jeho úlohami ako poslanca Parlamentu a tým skôr neexistuje ani priama a jednoznačná súvislosť medzi spornými výroky a funkciou poslanca Parlamentu, ktorá by mohla odôvodniť uplatnenie článku 8 protokolu, tak ako ho vyložil Súdny dvor (pozri bod 42 vyššie).

79 Parlament v dôsledku toho správne konštatoval, že žiadosť o zbavenie žalobcu imunity treba preskúmať len z hľadiska článku 9 protokolu a nie z hľadiska článku 8 protokolu.

80 Na základe článku 9 protokolu žalobca požíva na území Francúzska imunitu priznanú členom parlamentu tejto krajiny, ktoré určuje článok 26 francúzskej ústavy.

81 V prejednávacom prípade žalobca vytýka Parlamentu, že ho zbavil imunity z dôvodu, že sporné výroky, za ktoré sa mu pripisuje zodpovednosť, boli vyslovené mimo rámca jeho činnosti poslanca Parlamentu, hoci článok 9 protokolu sa podľa jeho názoru týka všetkých úkonov vykonaných mimo výkonu parlamentnej činnosti *stricto sensu* a jeho účelom je chrániť slobodu politickej diskusie a slobodu prejavu poslanca bez ohľadu na to, či sa uplatňujú na pôde Európskeho parlamentu.

82 Je potrebné pripomenúť, že článok 26 francúzskej ústavy stanovuje:

„Žiadny člen Parlamentu nemôže byť trestne stíhaný, vyšetrovaný, zatknutý, vzatý do väzby alebo súdený pre svoje názory alebo hlasovanie pri výkone svojej funkcie.

Žiadny člen Parlamentu nemôže byť zatknutý za závažnú trestnú činnosť alebo iný trestný čin alebo byť obmedzený vo svojej slobode či zbavený slobody bez povolenia kancelárie zhromaždenia, ktorého je členom. Toto povolenie sa nevyžaduje v prípade zločinu, alebo ak bol člen Parlamentu zatknutý pri páchaní trestného činu, alebo ak bol právoplatne odsúdený.

Väzba, tresty odňatia slobody alebo opatrenia obmedzujúce slobodu alebo trestné stíhanie poslanca Parlamentu sa prerušujú na obdobie zasadnutia, ak o to zhromaždenie, ktorého je členom, požiada.

...“

83 Hoci žalobca neuvádza, či chce, aby sa na neho uplatnila imunita alebo nedotknuteľnosť stanovená týmito ustanoveniami, je potrebné konštatovať, že svojou argumentáciou sa v skutočnosti domáha priznania imunity stanovenej článkom 26 prvým odsekom francúzskej ústavy, keďže sa domnieva, že nemôže byť stíhaný alebo súdený v súvislosti s názormi, ktoré vyjadril pri výkone svojich úloh.

84 Na uplatnenie ustanovení článku 26 prvého odseku francúzskej ústavy je teda potrebné – rovnako ako v prípade článku 8 protokolu –, aby člen Parlamentu vyslovil svoje názory pri výkone svojich úloh poslanca Parlamentu, keďže na základe článku 9 protokolu má imunitu priznanú francúzskou ústavou v tomto postavení.

85 Treba však konštatovať, že v prejednávacom prípade to nie je tak (pozri body 74 až 78 vyššie).

86 Z toho vyplýva, že Parlament sa nedopustil nesprávneho posúdenia, keď konštatoval:

„... žiadosť francúzskych orgánov sa nevzťahuje na politickú činnosť [žalobcu] ako poslanca Európskeho parlamentu[, ale] sa naopak týka činností výslovne regionálneho a miestneho charakteru, ktoré [žalobca] vykonáva ako člen regionálnej rady za oblasť Rhône-Alpes, pričom tento mandát je výsledkom priamych a všeobecných volieb a je odlišný od mandátu poslanca Európskeho parlamentu“.

87 Z toho tiež vyplýva, že nie je rozhodujúce, či poslanec Parlamentu pri vyslovení sporných výrokov uviedol svoje postavenie, keďže táto okolnosť sa nezohľadňuje pri rozhodovaní o tom, či uvedené výroky boli vyslovené pri výkone úloh dotknutej osoby.

88 Napokon v rozsahu, v akom argumentácia žalobcu spočíva v tvrdení, že nekonal pri výkone svojich úloh poslanca Parlamentu, ale len v rámci politických činností, ktoré môže mimo uvedených úloh vykonávať každý člen Parlamentu, a preto sa v prejednávacom prípade neuplatní článok 26 prvý odsek

francúzskej ústavy, ale jej článok 26 druhý alebo tretí odsek, treba konštatovať, že podľa článku 26 tretieho odseku francúzskej ústavy je trestné stíhanie možné, pokiaľ Parlament neprejaví svoj nesúhlas s ním, čo znamená, že trestné stíhanie si nevyžaduje odňatie nedotknuteľnosti, ktorú poslanec požíva.

- 89 Okrem toho v rozsahu, v akom je to potrebné, treba pripomenúť, že článok 9 protokolu výslovne stanovuje možnosť Parlamentu odňať imunitu, ktorú môže poslanec Parlamentu požívať podľa tohto ustanovenia.
- 90 V dôsledku toho nemožno vytýkať Parlamentu, že vzhľadom na okolnosti veci a na žiadosť, ktorú podal minister štátu, strážca pečatí, minister spravodlivosti a slobôd Francúzskej republiky, považoval za vhodné zbaviť žalobcu imunity vyplývajúcej z protokolu s cieľom umožniť vyšetrovanie vedené francúzskymi súdnymi orgánmi.
- 91 Napokon, pokiaľ žalobca tvrdí, že Parlament ho v takom prípade mohol zbaviť imunity, ale že to obvykle vzhľadom na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu prax nerobí, táto argumentácia sa v podstate zhoduje s argumentáciou uvedenou na podporu druhého a tretieho žalobného dôvodu, na preskúmanie ktorých Všeobecný súd odkazuje.
- 92 V dôsledku toho je potrebné zamietnuť tak prvý, ako aj štvrtý žalobný dôvod.

O druhom a treťom žalobnom dôvode, ktoré sú založené jednak na porušení „ustálenej judikatúry“ výboru Parlamentu pre právne veci týkajúcej sa slobody prejavu a *fumus persecutionis* a jednak na porušení zásad právnej istoty, ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania

- 93 Žalobca na podporu svojho druhého žalobného dôvodu uvádza, že Parlament má právo vytvárať vlastné zásady, čím vytvára „judikatúru“ najmä v oblasti poslaneckej imunity, ktorá je pre ostatné inštitúcie záväzná.
- 94 Rokovania Parlamentu o žiadostiach o zbavenie imunity, ktoré mu postupne boli predložené, mu totiž umožnili stanoviť všeobecné zásady zakotvené v uznesení prijatom Parlamentom na jeho rokovaní z 10. marca 1987 (Ú. v. ES C 99, s. 44) na základe správy pána Donneza, ktorým bol ukončený konzultačný postup Parlamentu týkajúci sa návrhu protokolu o revízii protokolu o výsadách a imunitách Európskych spoločenstiev, pokiaľ ide o členov Parlamentu (A2-121/86).
- 95 Parlament tak podľa žalobcu stanovil zásady, ktorých cieľom je chrániť práva poslancov Parlamentu, pričom do veľkej miery odmieta zbaviť ich imunity, najmä ak ide o ochranu ich slobody prejavu a osobitne ak trestné stíhanie vedú ich politickí protivníci alebo výkonná moc.
- 96 Zásady stanovené v rámci tejto „ustálenej judikatúry“ sú údajne zhrnuté v dokumente výboru Parlamentu pre právne veci a vnútorný trh nazvanom „Oznámenie členom č. 11/2003“ zo 6. júna 2003 (ďalej len „oznámenie č. 11/2003“).
- 97 Žalobca tvrdí, že výroky, ktoré sa mu vytýkajú, jednoznačne spadajú do jeho úlohy zástupcu politickej strany, ktorej je členom, a predsedu regionálnej parlamentnej skupiny tej istej strany, hoci je tiež poslancom tejto strany Parlamentu. Z toho podľa jeho názoru vyplýva, že mu nemožno odoprieť vymedziť jeho výroky ako priamo súvisiace s jeho politickou činnosťou. Podľa jeho názoru teda výbor pre právne veci zjavne v zlej viere konštatoval, že uvedené výroky predniesol mimo výkonu svojich úloh poslanca Parlamentu.
- 98 Podľa názoru žalobcu z toho následne vyplýva nielen porušenie vyššie uvedených zásad týkajúcich sa slobody prejavu poslancov, ale aj porušenie *fumus persecutionis*, keďže trestné konanie má svoj pôvod v podnete s uplatnením nároku na náhradu škody, ktorý podala LICRA, ktorú riadili a stále riadia známi politickí protivníci žalobcu tak na miestnej a regionálnej úrovni, ako aj v rámci Parlamentu.

99 Žalobca sa navyše v podstate domnieva, že postup francúzskych orgánov a najmä súdnych orgánov tiež preukazuje existenciu takého *fumus persecutionis*.

100 Podľa žalobcu pritom zásady stanovené Parlamentom majú v takej situácii chrániť poslanca pred zbavením imunity.

101 Žalobca napokon na podporu svojho tretieho žalobného dôvodu v podstate uvádza, že Parlament jednak porušením zásad a „judikatúry“, ktoré vymedzil v oblasti slobody prejavu a *fumus persecutionis*, porušil zásady právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery a jednak tým, že ho zbavil imunity, čím sa odklonil od svojej „judikatúry“, tiež porušil zásadu rovnosti zaobchádzania, ktorá sa musí dodržiavať vo vzťahu k poslancom Parlamentu.

102 Parlament popiera tieto tvrdenia.

103 Keďže žalobca v rámci svojho druhého žalobného dôvodu v podstate namieta porušenie „ustálenej judikatúry“ Parlamentu v oblasti imunity, tak ako vyplýva z oznámenia č. 11/2003, a v rámci svojho tretieho žalobného dôvodu tvrdí, že z porušenia tejto „ustálenej judikatúry“ vyplýva porušenie zásad právnej istoty, legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania, je potrebné v prvom rade preskúmať právnu povahu oznámenia č. 11/2003.

– O právnej povahe oznámenia č. 11/2003 a preskúmaní vykonávanom Všeobecným súdom

104 V prvom rade je potrebné zohľadniť oznámenie č. 11/2003, ktoré znie takto:

„Sekretariát [výboru pre právne veci a vnútorný trh] vypracoval pripojený dokument na žiadosť výboru. Vymedzil prípady, v ktorých boli Parlamentu predložené žiadosti o zbavenie imunity vo veciach týkajúcich sa vyjadrenia názoru od roku 1979, a pokúsil sa vyvodiť z nich spoločné zásady s prihliadnutím na záverečné hlasovanie v pléne.

...

Hoci článok [9] prvý odsek písm. a)... protokolu odkazuje na imunity priznané členom predmetného vnútroštátneho parlamentu, Parlament... má právo vytvoriť vlastné zásady, a tak vytvoriť akúsi „judikatúru“.

...

Vyššie spomenuté zásady alebo judikatúra by mali viesť k vytvoreniu konzistentného chápania európskej poslaneckej imunity, ktoré by v zásade malo byť nezávislé od rôznych praktík platných vo vnútroštátnych parlamentoch... [Keďže] sa skúmalo, či imunita existuje v rámci vnútroštátnych právnych predpisov, Parlament... uplatňuje pri rozhodovaní o zbavení imunity ustálené zásady.

...

Zásada č. 2: ide o základnú zásadu, že v prípadoch, keď skutky, z ktorých je poslanec obvinený, spadajú do rámca jeho politickej činnosti alebo s ňou priamo súvisia, imunita nebude odňatá.

Za vyjadrenia názorov, ktoré sú súčasťou politickej činnosti poslanca, sa považujú prejavy (a to aj z miest vo vnútroštátnom parlamente, ktoré sú vyhradené pre verejnosť) pri verejných zasadnutiach, v politických publikáciách, v tlači, v knihách, v televízii, pri podpísaní politického letáku a dokonca aj na súde... Parlament dokonca odmietol zbavenie imunity v súvislosti s vedľajšími obvineniami, ak hlavné obvinenie súviselo s vyjadrením politického názoru.

To, čo sa údajne uviedlo alebo napísalo, je do veľkej miery irelevantné, najmä v prípade, ak vyjadrenie názoru súvisí s iným politikom alebo predmetom politickej diskusie. Môže to však byť predmetom určitých námietok:

...

3. v správach sa často uvádza, že vyjadrenie názorov nemôže predstavovať podnecovanie k nenávisti, ohováranie alebo porušenie základných práv osoby alebo útok na časť alebo povest' osôb alebo jednotlivcov. Treba však povedať, že Parlament dlhodobo zaujíma veľmi liberálny postoj, pokiaľ ide o vyjadrenie názorov na politickej scéne, pričom poznamenáva, že na politickej scéne je často ťažké rozlíšiť polemiku a ohováranie.

...

Pojem *fumus persecutionis*, teda domnienka, že trestné stíhanie vedené proti poslancovi sa začalo v úmysle poškodiť jeho politické činnosti, napríklad ak je vyšetrovanie založené na anonymnom trestnom oznámení alebo ak sa žiadosť podá dávno po tvrdeniach. Napríklad, ak politický protivník podá návrh na náhradu škody pre ohováranie, pokiaľ sa nepreukáže opak, treba vychádzať z toho, že cieľom tohto návrhu je spôsobiť dotknutému poslancovi ujmu a nie získať náhradu škody. *Fumus persecutionis* treba predpokladať najmä vtedy, ak sa začne trestné stíhanie za skutky, ktoré sa stali dávno, počas volebnej kampane, na exemplárne stíhanie obvineného atď.

Zásada č. 3: ak sa trestné stíhanie začne na podnet politického protivníka, pokiaľ sa nepreukáže opak, poslanec nebude zbavený imunity, keďže treba vychádzať z toho, že cieľom trestného stíhania je spôsobiť dotknutému poslancovi ujmu a nie získať náhradu škody. To platí aj v prípade, ak sa trestné stíhanie začne za okolností, na základe ktorých sa možno domnievať, že bolo začaté len s cieľom uškodiť dotknutému poslancovi.

...“

105 Je potrebné uznať, že Parlament správne tvrdí, že tento dokument vypracovaný sekretariátom výboru pre právne veci a vnútorný trh nie je aktom Parlamentu a predstavuje len zhrnutie predchádzajúcej rozhodovacej praxe tohto výboru v danej oblasti.

106 Navyše je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry právo dovoľávať sa ochrany legitímnej dôvery patrí každému jednotlivcovi, ktorý sa nachádza v situácii, z ktorej vyplýva, že správny orgán Spoločenstva tým, že mu poskytol presné uistenia, vzbudil u neho odôvodnené očakávania (rozsudok Súdneho dvora z 15. júla 2004, Di Lenardo a Dilexport, C-37/02 a C-38/02, Zb. s. I-6911, bod 70, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 1998, Embassy Limousines & Services/Parlament, T-203/96, Zb. s. II-4239, bod 74). Takéto uistenia predstavujú – bez ohľadu na formu ich oznámenia – presné, bezpodmienečné a zhodné informácie, ktoré pochádzajú z oprávnených a dôveryhodných zdrojov (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 25. mája 2000, Kögler/Súdny dvor, C-82/98 P, Zb. s. I-3855, bod 33, a rozsudok Všeobecného súdu z 18. októbra 2011, Purvis/Parlament, T-439/09, Zb. s. II-7231, bod 69). Naopak nik sa nemôže dovoľávať porušeniu tejto zásady, pokiaľ mu správny orgán neposkytol konkrétne uistenia (rozsudky Súdneho dvora z 24. novembra 2005, Nemecko/Komisia, C-506/03, neuverejnený v Zbierke, bod 58, a z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia, C-182/03 a C-217/03, Zb. s. I-5479, bod 147). Okrem toho legitímnu dôveru môžu vyvolať len uistenia, ktoré sú v súlade s príslušnými predpismi (rozsudky Súdu prvého stupňa z 30. júna 2005, Branco/Komisia, T-347/03, Zb. s. II-2555, bod 102, a z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia, T-282/02, Zb. s. II-319, bod 77).

107 Keďže oznámenie č. 11/2003 nie je aktom Parlamentu, ale predstavuje len zhrnutie predchádzajúcej rozhodovacej praxe výboru pre právne veci a vnútorný trh, ktoré vypracoval Generálny sekretariát Parlamentu s cieľom zvýšiť informovanosť poslancov Parlamentu o tejto rozhodovacej praxi, a takýto

dokument v dôsledku toho nemôže zaväzovať Parlament, vyplýva z toho, že tento dokument nemôže obsahovať presné, bezpodmienečné a zhodné informácie pochádzajúce od neho, ktoré by mohli predstavovať presné uistenia z jeho strany, na základe ktorých mohli v poslancoch Parlamente vzniknúť odôvodnené očakávania.

- 108 Z toho vyplýva, že žalobca v každom prípade nemôže tvrdiť, že Parlament porušil zásadu legitímnej dôvery tým, že sa odklonil od dokumentu, ktorý nie je aktom Parlamentu.
- 109 Je však potrebné pripomenúť, že inštitúcie sú povinné vykonávať svoje právomoci v súlade so všeobecnými zásadami práva Únie, ku ktorým patrí aj zásada rovnosti zaobchádzania a zásada riadnej správy vecí verejných, a že vzhľadom na tieto zásady sú inštitúcie povinné zohľadňovať už prijaté rozhodnutia o podobných žiadostiach a s mimoriadnou pozornosťou skúmať, či je, alebo nie je potrebné rozhodnúť rovnako. Okrem toho musia byť zásady rovnosti zaobchádzania a riadnej správy vecí verejných uvedené do súladu s požiadavkou dodržiavania zákonnosti (pozri analogicky rozsudok Súdneho dvora z 10. marca 2011, Agencja Wydawnicza Technopol/ÚHVT, C-51/10 P, Zb. s. I-1541, bod 73 až 75 a tam citovanú judikatúru).
- 110 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že zásada rovnosti zaobchádzania bráni najmä tomu, aby sa s porovnateľnými situáciami zaobchádzalo odlišne, pokiaľ takéto zaobchádzanie nie je objektívne odôvodnené (pozri rozsudky Súdneho dvora zo 16. decembra 2008, Arcelor Atlantique et Lorraine a i., C-127/07, Zb. s. I-9895, bod 23, a zo 14. októbra 2010, Nuova Agricast a Cofra/Komisia, C-67/09 P, Zb. s. I-9811, bod 78 a tam citovanú judikatúru).
- 111 Okrem toho z ustálenej judikatúry vyplýva, že medzi záruky poskytované právnym poriadkom Únie v správnych konaniach patrí najmä zásada riadnej správy vecí verejných, ku ktorej sa viaže povinnosť príslušnej inštitúcie starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné skutočnosti dotknutého prípadu (rozsudky Súdneho dvora z 21. novembra 1991, Technische Universität München, C-269/90, Zb. s. I-5469, bod 14, a z 29. marca 2012, Komisia/Estónsko, C-505/09 P, bod 95).
- 112 V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že žalobca svojím žalobným dôvodom založeným na porušení „ustálenej judikatúry“ Parlamentu v oblasti imunity chce namietat porušenie zásad riadnej správy vecí verejných a rovnosti zaobchádzania.
- 113 Aj za predpokladu, že oznámenie č. 11/2003 obsahuje dostatočne presné údaje o prístupe, ktorý členovia Parlamentu môžu od Parlamentu očakávať pri rozhodovaní Parlamentu o imunitě poslanca osobitne vzhľadom na slobodu prejavu a *fumus persecutionis*, je potrebné konštatovať, že Parlament sa od neho nemôže odkloniť, pokiaľ v tejto súvislosti neposkytne dostatočné odôvodnenie.
- 114 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že odôvodnenie vyžadované článkom 296 ZFEÚ musí byť prispôbené povahe dotknutého aktu a musia z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvahy inštitúcie, ktorá akt prijala, umožňujúce dotknutým osobám pochopiť dôvody prijatého opatrenia a príslušnému súdu preskúmať ho. Požiadavka odôvodnenia musí byť hodnotená vzhľadom na okolnosti daného prípadu, najmä na obsah aktu, charakter uvádzaných dôvodov a záujem, ktorý môžu mať na získaní vysvetlení osoby, ktorým je akt určený, alebo ďalšie osoby priamo a osobne dotknuté takýmto aktom. Nevyžaduje sa, aby v odôvodnení boli presne uvedené všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 296 ZFEÚ, sa má posudzovať nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež s ohľadom na jeho kontext, ako aj s ohľadom na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť (rozsudky Súdneho dvora z 2. apríla 1998, Komisia/Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, Zb. s. I-1719, bod 63; z 30. septembra 2003, Nemecko/Komisia, C-301/96, Zb. s. I-9919, bod 87, a z 22. júna 2004, Portugalsko/Komisia, C-42/01, Zb. s. I-6079, bod 66).

115 Pokiaľ ide napokon o zásadu právnej istoty, z judikatúry vyplýva, že táto zásada predstavuje základnú zásadu práva Únie, ktorá najmä vyžaduje, aby právna úprava bola zrozumiteľná a určitá, aby osoby podliehajúce súdnej právomoci mohli jednoznačne poznať svoje práva a povinnosti a podľa toho konať. Ak je však právnemu predpisu vlastný určitý stupeň neurčitosti, pokiaľ ide o jeho význam a rozsah, je potrebné preskúmať, či je predmetný právny predpis poznačený takou nejednoznačnosťou, ktorá bráni tomu, aby osoby podliehajúce súdnej právomoci mohli s dostatočnou určitosťou vyriešiť prípadné pochybnosti o rozsahu alebo význame tohto predpisu (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 14. apríla 2005, Belgicko/Komisia, C-110/03, Zb. s. I-2801, body 30 a 31).

– O napadnutom akte

116 Žalobca na podporu svojho druhého žalobného dôvodu uvádza, že Parlament porušil svoju predchádzajúcu rozhodovaciu prax týkajúcu sa posudzovania prípadov, v ktorých ide o slobodu prejavu poslancov a v ktorých existuje podozrenie *fumus persecutionis*.

117 Pokiaľ ide v prvom rade o slobodu prejavu, z rozhodovacej praxe Parlamentu podľa oznámenia č. 11/2003 vyplýva, že zbavenie imunity prichádza do úvahy najmä vtedy, ak sa skutky, ktoré sa poslancovi kladú za vinu, týkajú podnecovania k rasovej nenávisti.

118 V prejednávanom prípade treba konštatovať, že táto kvalifikácia skutkového stavu príslušnými orgánmi bola uvedená v odôvodneniach A a B napadnutého aktu:

„A. keďže francúzsky prokurátor požiadal o zbavenie parlamentnej imunity [žalobcu], poslanca Európskeho parlamentu, aby umožnil prešetrenie sťažnosti na údajné podnecovanie k rasovej nenávisti a aby prípadne predviedol [žalobcu] pred francúzsky súd prvého stupňa, odvolací súd a kasačný súd;

B. keďže zbavenie imunity [žalobcu] súvisí s údajným trestným činom podnecovania k rasovej nenávisti na základe tlačovej správy z 3. októbra 2008, ktorú uverejnila regionálna skupina strany Front National regiónu Rhône-Alpes, ktorej bol [žalobca] predsedom“.

119 Pokiaľ ide navyše o *fumus persecutionis*, je potrebné konštatovať, že trestné stíhanie proti žalobcovi sa nezačalo na podnet politického protivníka, ale združenia, ktoré je podľa francúzskeho práva oprávnené podať na súde podnet na začatie trestného stíhania týkajúceho sa ústnych alebo písomných rasistických alebo antisemitských prejavov na základe zákona z 29. júla 1881 o slobode tlače (loi du 29 juillet 1881 sur la liberté de la presse, *Bulletin des Lois*, 1881, č. 637, s. 125), že trestné stíhanie sa nezačalo na základe anonymného trestného oznámenia, že začaté trestné stíhanie sa netýkalo skutkov, ktoré sa stali dávno, ani skutkov spáchaných počas volebnej kampane a že vzhľadom na skutočnosti zohľadnené Parlamentom, ktoré žalobca navyše nespochybňuje, nič nenasvedčuje tomu, že by zjavným cieľom trestného stíhania bolo exemplárne stíhanie žalobcu.

120 V prejednávanom prípade teda nebolo zistené ani jedno z kritérií vymedzených v rámci predchádzajúcej rozhodovacej praxe Parlamentu, ktoré mu v minulosti umožnili nevyhovieť žiadosti o zbavenie imunity.

121 Parlament teda v rozhodnutí o zbavení žalobcu imunity správne poukázal na to, že:

„... Európsky parlament v súvislosti s predloženou vecou nenašiel dôkazy *fumus persecutionis*, t. j. dostatočne závažné a konkrétne podozrenie, že táto vec bola predložená so zámerom politicky uškodiť poslancovi...“

- 122 Z toho vyplýva, že pri posudzovaní tak slobody prejavu, ako aj existencie prípadného *fumus persecutionis* bola povinnosť Parlamentu starostlivo a nestranne preskúmať všetky relevantné okolnosti predmetného prípadu splnená a žalobca nepreukázal, že došlo k porušeniu zásady riadnej správy vecí verejných.
- 123 To platí aj pre zásadu rovnosti zaobchádzania, keďže žalobca vzhľadom na predchádzajúcu rozhodovaciu prax Parlamentu zhrnutú v oznámení č. 11/2003 nepreukázal, že sa s ním zaobchádzalo inak, ako sa v porovnateľných situáciách obvykle zaobchádza s poslancami Parlamentu.
- 124 Okrem toho vzhľadom na právnu povahu oznámenia č. 11/2003, ktoré nie je dokumentom Parlamentu (pozri body 107 a 108 vyššie), žalobca nemôže úspešne namietat, že Parlament porušil zásadu právnej istoty z dôvodu, že sa odklonil od tohto oznámenia spôsobom, ktorý žalobca neočakával, keďže toto oznámenie, ktoré bolo vypracované len Generálnym sekretariátom Parlamentu, v dôsledku toho nemožno považovať za právnu úpravu v zmysle judikatúry spomenutej vyššie (bod 115).
- 125 Zo všetkých vyššie uvedených úvah napokon vyplýva, že napadnutý akt obsahuje dostatočné odôvodnenie vo vzťahu k dvom vyššie uvedeným bodom.
- 126 Druhý a tretí žalobný dôvod sa v dôsledku toho musia v celom rozsahu zamietnuť.

O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení ustanovení rokovacieho poriadku týkajúcich sa konania, ktoré by mohlo viesť k zániku mandátu poslanca

- 127 Žalobca v podstate tvrdí, že za skutky, pre ktoré sa proti nemu vedie trestné stíhanie, možno podľa francúzskeho práva uložiť vedľajší trest nezvoliteľnosti, ktorý má za následok zánik volených mandátov.
- 128 Francúzska vláda však údajne nedodržala postup upravený v článku 3 ods. 6 rokovacieho poriadku a vo svojej korešpondencii nespomenula, že trestné stíhanie vedené proti žalobcovi môže mať za následok zánik jeho poslaneckého mandátu.
- 129 Okrem toho podľa žalobcu nijaký orgán Parlamentu nepožiadala francúzsku vládu o vysvetlenie tejto skutočnosti. Predseda Parlamentu pritom mal oznámiť túto zásadnú skutočnosť výboru pre právne veci, ktorý by ju mohol zohľadniť, aj keď uloženie takého vedľajšieho trestu žalobcovi bolo vysoko nepravdepodobné.
- 130 Z toho podľa žalobcu vyplýva, že nedodržanie tejto podstatnej formálnej náležitosti spôsobuje vadu správy príslušného výboru a v dôsledku toho aj rozhodnutia o zbavení žalobcu imunity.
- 131 Parlament popiera tieto tvrdenia.
- 132 Podľa ustálenej judikatúry má rokovací poriadok inštitúcie Spoločenstva upraviť vnútorné fungovanie útvarov v záujme riadnej správy vecí verejných. Z toho vyplýva, že fyzické alebo právnické osoby na podporu žaloby o neplatnosť nemôžu namietat údajné porušenie týchto pravidiel, ktoré nie sú určené na to, aby zabezpečovali ochranu jednotlivcov (rozsudok Súdneho dvora zo 7. mája 1991, Nakajima/Rada, C-69/89, Zb. s. I-2069, body 49 a 50; pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora z 13. septembra 2007, Common Market Fertilizers/Komisia, C-443/05 P, Zb. s. I-7209, body 144 a 145).
- 133 Okrem toho podľa ustálenej judikatúry porušenie podstatnej formálnej náležitosti môže mať za následok zrušenie predmetného rozhodnutia, ak sa preukáže, že v prípade neexistencie tejto nezrovnalosti by uvedené rozhodnutie mohlo mať odlišný obsah (pozri v tomto zmysle rozsudok

Súdneho dvora z 29. októbra 1980, van Landewyck a i./Komisia, 209/78 až 215/78 a 218/78, Zb. s. 3125, bod 47, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 5. apríla 2006, Degussa/Komisia, T-279/02, Zb. s. II-897, bod 416).

- 134 V prejednávacom prípade prvá výhrada žalobcu v podstate smeruje k tomu, aby Všeobecný súd konštatoval, že francúzske orgány si nespĺnili povinnosť informovať Parlament o existencii konania, ktoré by mohlo viesť k zániku mandátu žalobcu, ktorá im údajne vyplýva z článku 3 ods. 6 rokovacieho poriadku.
- 135 Je však potrebné konštatovať, že článok 3 ods. 6 rokovacieho poriadku vôbec neukladá členským štátom takúto povinnosť.
- 136 Článok 3 ods. 6 rokovacieho poriadku totiž stanovuje, že ak príslušné orgány členských štátov začnú konanie, ktoré by mohlo viesť k zániku mandátu poslanca, predseda Parlamentu ich požiada, aby ho pravidelne informovali o priebehu konania, a prideliť vec výboru, v ktorého pôsobnosti je preskúmanie osvedčení o zvolení za poslanca, a na základe návrhu tohto výboru môže Parlament prijať stanovisko k danej záležitosti.
- 137 Ustanovenia tohto článku teda upravujú postup, ktorý má dodržať predseda Parlamentu, a nie členské štáty. Navyše je v každom prípade vylúčené, aby na základe Rokovacieho poriadku Parlamentu bolo možné uložiť členským štátom akúkoľvek povinnosť.
- 138 Prvá výhrada sa musí v dôsledku toho zamietnuť.
- 139 Druhá výhrada je založená na tom, že nijaký orgán Parlamentu, počnúc jeho predsedom, nevytkol francúzskym orgánom, že neinformovali Parlament o tom, že žalobcovi hrozí zánik jeho mandátu, hoci predseda mal upozorniť na toto opomenutie príslušný výbor, ktorý ho mohol zohľadniť pri prijímaní rozhodnutia o zbavení jeho imunity.
- 140 Je však potrebné konštatovať, že ako tvrdí Parlament, cieľom článku 3 ods. 6 rokovacieho poriadku, ktorý neobsahuje pravidlá určené na zabezpečenie ochrany jednotlivcov, je len umožniť mu, aby bol informovaný o postupe vnútroštátnych orgánov v konaní, ktoré by mohlo viesť k zániku mandátu poslanca a jeho prípadnému nahradeniu.
- 141 V tomto zmysle ide o ustanovenie, ktorého účelom je zabezpečiť riadne vnútorné fungovanie Parlamentu, a teda ktoré nepredstavuje podstatnú formálnu náležitosť konania o zbavení poslanca imunity.
- 142 Z toho vyplýva, že druhá výhrada sa tiež musí zamietnuť.
- 143 Piaty žalobný dôvod sa v dôsledku toho musí v celom rozsahu zamietnuť.

O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady kontradiktórnosti a práva na obhajobu

- 144 Žalobca tvrdí, že skutočnosť, že nemal možnosť obhajovať sa pri hlasovaní v pléne o rozhodnutí o zbavení jeho imunity a že žiadosť v tomto zmysle, ktorú predložil predsedovi Európskeho parlamentu, bola zamietnutá, predstavuje porušenie zásady kontradiktórnosti a práva na obhajobu.
- 145 Žalobca síce uznáva, že článok 7 ods. 8 tretí pododsek rokovacieho poriadku stanovuje, že bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článku 151, poslanec, o ktorého výsady alebo imunity ide, nemôže vystúpiť v rozprave.

- 146 Uplatňuje však námietku nezákonnosti voči tomuto ustanoveniu, pričom namieta jeho rozpor s dodržiavaním práva na obhajobu a osobitne práva byť vypočutý.
- 147 V tejto súvislosti po prvé tvrdí, že nemožno konštatovať, že jeho právo na obhajobu bolo dodržané, len z dôvodu, že bol vypočutý výborom pre právne veci za zatvorenými dverami, hoci nebol známy význam správy pripravenej spravodajcom.
- 148 Po druhé žalobca poznamenáva, že v zápisniciach zo schôdzí výboru nie sú uvedené mená poslancov, ktorí boli skutočne prítomní pri jeho vypočutí, ale len prezenčná listina. Podľa jeho názoru pritom niektorí poslanci, ktorí podpísali túto listinu, už neboli prítomní pri jeho vypočutí.
- 149 Po tretie žalobca tvrdí, že viacerí poslanci, ktorí sa zúčastnili na hlasovaní o správe, neboli prítomní pri jeho vypočutí. V rámci disciplinárneho, súdneho alebo správneho konania sa pritom všeobecne uznáva, že rozhodnutie môžu prijať len tí, ktorí vypočuli dotknutú osobu, čo znamená, že tak pri vypočutí dotknutej osoby, ako aj pri prijímaní rozhodnutia, ktoré sa jej týka, musia byť prítomné tie isté osoby.
- 150 Po štvrté toto odmietnutie vypočutia je údajne tiež v rozpore s väčšinou parlamentných zvyklostí a osobitne s článkom 80 ods. 7 rokovacieho poriadku francúzskeho Národného zhromaždenia, ktorý stanovuje, že poslanec sa zúčastní na rozprave v rámci skúmania žiadosti o zbavenie imunity, ktorá sa ho týka.
- 151 Po piate žalobca tvrdí, že Parlament navyše vylúčil akúkoľvek možnosť rozpravy, keďže použil zjednodušené rokovanie bez rozpravy na prijímanie aktov, ktoré neboli predmetom pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov, podľa článku 138 ods. 2 rokovacieho poriadku. Toto ustanovenie všeobecnej povahy pritom podľa žalobcu nemožno uplatniť, keďže osobitné ustanovenia článku 7 ods. 8 rokovacieho poriadku, ktoré sa uplatňujú v oblasti imunity, stanovujú konanie rozpravy.
- 152 Napokon po šieste návrhy na prijatie aktu s rozpravou alebo bez nej skúma konferencia predsedov politických skupín. Podľa žalobcu pritom v rámci tejto konferencie nezaradení poslanci nemajú voleného zástupcu a majú len menovaného zástupcu, ktorý nemá hlasovacie právo, takže nemôže vyžadovať konanie rozpravy, čo podľa žalobcu predstavuje ďalší prípad diskriminácie nezaradených poslancov, o aký išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Súdu prvého stupňa z 2. októbra 2001, *Martinez a i./Parlament (T-222/99, T-327/99 a T-329/99, Zb. s. II-2823)*.
- 153 Je potrebné spresniť, že na pojednávaní žalobca uviedol, že jeho žalobný dôvod sa týka len neexistencie záruk poskytovaných vnútornými postupmi Parlamentu pri skúmaní žiadosti o zbavenie imunity, konkrétne kontradiktórnej rozpravy a dodržania práva na obhajobu, ale že netvrdí, že v prejednávacom prípade tieto vnútorné postupy boli porušené.
- 154 Parlament popiera tieto tvrdenia.
- 155 Argumentácia žalobcu, tak ako ju žalobca spresnil na pojednávaní, spočíva v podstate v tvrdení, že chcel vystúpiť v pléne s cieľom obhajovať sa a že toto právo mu bolo odopreté, lebo uplatnenie článku 7 ods. 8 rokovacieho poriadku v spojení s jeho článkom 138 ods. 2 bránilo konaniu rozpravy a jeho vystúpeniu počas rozpravy.
- 156 Žalobca sa totiž domnieva, že použitie článku 138 ods. 2 rokovacieho poriadku zabránilo konaniu rozpravy, ktorá je však stanovená článkom 7 ods. 8 uvedeného rokovacieho poriadku, a že uplatnenie článku 7 ods. 8 rokovacieho poriadku navyše bráni tomu, aby sa poslanec počas takej rozpravy vyjadril.
- 157 Hoci žalobca síce uznáva, že Parlament dodržal ustanovenia svojho rokovacieho poriadku, naopak spochybňuje zákonnosť týchto ustanovení, keďže sa domnieva, že odporujú tak dodržiavaniu práva na obhajobu, ako aj zásade kontradiktórnosti.

158 V dôsledku toho je potrebné po prvé preskúmať, či sa mala konať rozprava v pléne, po druhé, ak áno, či žalobcovi bolo možné odoprieť vystúpiť počas nej, a či sú v dôsledku toho ustanovenia článku 7 ods. 8 rokovacieho poriadku v tejto súvislosti nezákonné, a napokon po tretie, či ostatné výhrady týkajúce sa postupu, ktorý použil Parlament, spochybňujú zákonnosť jeho priebehu.

– O konaní rozpravy v pléne

159 Na úvod treba poukázať na to, že žalobca nespochybňuje článok 7 ods. 8 rokovacieho poriadku v rozsahu, v akom stanovuje konanie rozpravy, ale len v rozsahu, v akom stanovuje, že v priebehu tejto rozpravy dotknutý poslanec nemôže vystúpiť.

160 Po prvé je teda potrebné preskúmať, či je prípustné uplatniť ustanovenia článku 138 ods. 2 rokovacieho poriadku, ktorý stanovuje zjednodušené rokovanie v pléne bez rozpravy a bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov, v rámci prijímania rozhodnutia o imunite poslanca v pléne.

161 Článok 138 ods. 2 rokovacieho poriadku stanovuje, že ak bol vo výbore prijatý nelegislatívny návrh uznesenia a ak proti hlasovala menej ako jedna desatina členov uvedeného výboru, tento návrh sa zaradí do programu na hlasovanie bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov a bez rozpravy, pokiaľ sa na návrh konferencie predsedov alebo na základe žiadosti politickej skupiny alebo najmenej štyridsiatich poslancov nerozhodne inak.

162 V prvom rade je potrebné konštatovať, že ako tvrdí Parlament, pojem „nelegislatívny návrh uznesenia“ na rozdiel od pojmu „návrh legislatívneho aktu“ v zmysle článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku zahŕňa pojem „návrh rozhodnutia“ v zmysle článku 7 ods. 2 rokovacieho poriadku, pričom žalobca navyše nespochybňuje tento výklad.

163 V druhom rade treba poukázať na to, že rokovací poriadok stanovuje, že až po skončení rozpravy vo výbore, a pokiaľ hlasovala proti menej ako jedna desatina jeho členov, sa automaticky použije rokovanie bez rozpravy a bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov upravené v článku 138 rokovacieho poriadku, a to z dôvodov hospodárnosti konania.

164 V treťom rade je potrebné zdôrazniť, že rokovací poriadok predsa stanovil ochranné mechanizmy, ktoré umožňujú konanie rozpravy v pléne napriek výsledku hlasovania vo výbore, a to na návrh konferencie predsedov alebo na základe žiadosti politickej skupiny alebo najmenej štyridsiatich poslancov.

165 Možnosť konania rozpravy v pléne teda vôbec nie je vylúčená, aj keď sa na základe článku 138 ods. 2 bod zaradí do programu plenárnej schôdze na hlasovanie bez rozpravy a bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov.

166 Vo štvrtom rade článok 7 ods. 8 rokovacieho poriadku nevyžaduje konanie rozpravy v pléne, ale len stanovuje podmienky, za ktorých táto rozprava prebehne, ak sa uskutoční, konkrétne v podobe rozpravy obmedzenej na dôvody pre a proti návrhu na zbavenie poslanca imunity, ktorá navyše nemôže viesť k predloženiu pozmeňujúceho ani doplňujúceho návrhu.

167 Z toho vyplýva, že tieto ustanovenia vôbec nevylučujú, aby sa v prípade, ak bol návrh rozhodnutia prijatý vo výbore a ak proti hlasovala menej ako jedna desatina jeho členov, bod v súlade s článkom 138 ods. 2 rokovacieho poriadku automaticky zaradil do programu plenárnej schôdze na hlasovanie bez rozpravy a bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov.

168 Článok 7 ods. 8 teda nepredstavuje *lex specialis*, od ktorého článok 138 ods. 2 nedovoľuje odkloniť sa, ale naopak, tieto dve ustanovenia sa z procesného hľadiska dopĺňajú s cieľom uľahčiť prácu Parlamentu na plenárnej schôdzi, ak sa proti návrhu prijatému príslušným výborom vyslovil len veľmi malý počet členov, alebo ak sa proti tomuto návrhu dokonca nevyslovil nikto.

- 169 Navyše je potrebné spresniť, že Parlament – bez toho, aby mu žalobca protirečil – uviedol, že pri rozhodovaní o žiadostiach o zbavenie imunity obvykle používa rokovanie bez rozpravy upravené v článku 138 ods. 2 rokovacieho poriadku a že rozprava v pléne, tak ako je stanovená článkom 7 ods. 8, sa koná len výnimočne, keďže uplatnenie článku 138 ods. 2 závisí len od výsledku hlasovania v príslušnom výbore.
- 170 Okrem toho na jednej strane treba konštatovať, že v prejednávanom prípade bol bod zaradený do programu plenárnej schôdze na hlasovanie bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov a bez rozpravy, keďže návrh rozhodnutia bol prijatý vo výbore, pričom proti hlasovala menej ako jedna desatina jeho členov. Na druhej strane je potrebné konštatovať – čo žalobca nespochybňuje –, že ani konferencia predsedov, ani politická skupina a ani štyridsať poslancov nepožiadalo o konanie rozpravy týkajúcej sa rozhodnutia o zbavení žalobcu imunity.
- 171 V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že Parlament správne uplatnil rokovanie bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov a bez rozpravy podľa článku 138 rokovacieho poriadku.
- 172 V dôsledku toho na záver, pokiaľ žalobca ešte namieta existenciu zneužitia konania, napriek spresneniu formulácie jeho výhrad, ktoré uviedol na pojednávaní, je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry o zneužití právomoci – pričom zneužitie konania je len jeho formou – ide len vtedy, ak z objektívnych, relevantných a zhodujúcich sa dôkazov vyplýva, že napadnutý akt bol prijatý s výlučným cieľom alebo prinajmenšom rozhodujúcim cieľom iným, ako sú uvádzané ciele, alebo na vyhnutie sa postupu osobitne stanovenému Zmluvou na riešenie okolností daného prípadu (rozsudky Súdneho dvora z 10. marca 2005, Španielsko/Rada, C-342/03, Zb. s. I-1975, bod 64, a zo 7. septembra 2006, Španielsko/Rada, C-310/04, Zb. s. I-7285, bod 69).
- 173 Keďže na základe článku 138 ods. 2 rokovacieho poriadku bol predmetný bod v prejednávanom prípade automaticky zaradený do programu plenárnej schôdze na hlasovanie bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov a bez rozpravy, lebo návrh rozhodnutia bol prijatý vo výbore a proti nehlasovalo viac ako jedna desatina jeho členov, v prejednávanom prípade neexistuje nijaký objektívny a relevantný dôkaz, že napadnutý akt bol prijatý s cieľom vyhnúť sa postupu osobitne stanovenému na tento účel.
- 174 Po druhé je potrebné preskúmať, či ako tvrdí žalobca, všeobecné zásady týkajúce sa dodržiavania práva na obhajobu a kontradiktórnosti napriek správnosti postupu Parlamentu bránia procesnému mechanizmu prijímania rozhodnutia o zbavení poslanca imunity, tak ako je stanovený Rokovacím poriadkom Parlamentu.
- 175 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry dodržanie práva na obhajobu a najmä práva byť vypočutý v akomkoľvek konaní, ktoré bolo začaté proti určitej osobe a ktoré môže viesť k prijatiu pre ňu nepriaznivého aktu, predstavuje základnú zásadu práva Únie a musí byť zabezpečené, aj keď neexistuje právna úprava týkajúca sa tohto konania (rozsudok Súdneho dvora z 9. novembra 2006, Komisia/De Bry, C-344/05 P, Zb. s. I-10915, bod 37, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. októbra 2009, Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, Zb. s. II-3967, bod 91). Táto zásada navyše bola zakotvená v článku 41 ods. 2 písm. a) Charty základných práv.
- 176 Podľa tejto zásady musí mať dotknutá osoba možnosť pred prijatím rozhodnutia, ktoré sa jej týka, účelne vyjadriť svoje stanovisko k existencii a relevantnosti skutočností a okolností, na základe ktorých bolo toto rozhodnutie prijaté (pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 15. júla 1970, Buchler/Komisia, 44/69, Zb. s. 733, bod 9, a z 3. októbra 2000, Industrie des poudres sphériques/Rada, C-458/98 P, Zb. s. I-8147, bod 99).
- 177 Z toho vyplýva, že podľa týchto zásad rozhodnutie nemožno prijať na základe skutočností a okolností, ku ktorým dotknutá osoba pred prijatím tohto rozhodnutia nemohla účelne vyjadriť svoje stanovisko.

- 178 Právo byť vypočutý však nevyhnutne nevyžaduje konanie verejnej rozpravy v každom konaní začatom proti určitej osobe, ktoré môže viesť k prijatiu pre ňu nepriaznivého aktu.
- 179 Dodržiavanie práva na obhajobu a kontradiktórnosti teda nevyžaduje, aby prijatiu rozhodnutia Parlamentu o zbavení poslanca imunity nevyhnutne predchádzala rozprava v pléne.
- 180 Žalobca navyše nepreukázal, že takáto zásada sa uplatňuje vo väčšine právnych poriadkov členských štátov, dokonca ani vo francúzskom práve.
- 181 Parlament totiž bez toho, aby mu žalobca protirečil, na pojednávaní uviedol, že vo Francúzsku rozhoduje o zbavení poslanca imunity od roku 1995 kancelária zhromaždenia, ktorého je poslanec členom, a nie zhromaždenie zasadajúce v pléne.
- 182 Naopak, je potrebné zohľadniť článok 7 ods. 3 rokovacieho poriadku, ktorý stanovuje, že poslancovi, ktorého sa týka žiadosť o zbavenie imunity, sa poskytne možnosť byť vypočutý a môže predložiť všetky dokumenty a iné písomné dôkazy, ktoré považuje za dôležité. Môže sa navyše nechať zastupovať iným poslancom.
- 183 Dotknutej osobe sú teda v rámci konania zavedeného Parlamentom na rozhodovanie o žiadostiach o zbavenie poslancov imunity z hľadiska práva na obhajobu a zásady kontradiktórnosti priznané dostatočné záruky.
- 184 Žalobca v dôsledku toho nesprávne tvrdí, že zásada dodržiavania práva na obhajobu a kontradiktórnosti bráni procesnému mechanizmu, ktorý v súčasnosti uplatňuje Parlament v rámci rokovacieho poriadku podľa článkov 7 a 138 tohto rokovacieho poriadku pri rozhodovaní o žiadostiach o zbavenie imunity.
- 185 V prejednávanom prípade je navyše potrebné konštatovať, že žalobca nepopiera, že bol vypočutý pred výborom pre právne veci skôr, než tento výbor prijal svoj návrh rozhodnutia.
- 186 Okrem toho žalobca nepreukázal, ku ktorým skutočnostiam alebo okolnostiam zohľadneným výborom pre právne veci alebo Parlamentom nemohol pred prijatím rozhodnutia o zbavení jeho imunity vyjadriť svoje stanovisko.
- 187 Z odôvodnenia rozhodnutia o zbavení žalobcu imunity navyše vyplýva, že Parlament odpovedal na dve hlavné tvrdenia, ktoré žalobca opäť uvádza v konaní pred Všeobecným súdom, a to že konal v rámci výkonu svojich úloh a že existuje *fumus persecutionis*, ktorý odôvodňuje, aby nebol zbavený imunity.
- 188 V dôsledku toho je potrebné konštatovať, že žalobca nepreukázal, že v prejednávanom prípade došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu alebo zásady kontradiktórnosti.

– O práve poslanca vystúpiť počas rozpravy stanoveného článkom 7 ods. 8 rokovacieho poriadku

- 189 Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy je potrebné považovať za neúčinnú argumentáciu žalobcu, podľa ktorej skutočnosť, že nemá právo vystúpiť počas rozpravy v pléne pri prijímaní rozhodnutia o zbavení imunity, odporuje dodržiavaniu práva na obhajobu a zásade kontradiktórnosti.
- 190 Ak je totiž na základe článku 138 ods. 2 rokovacieho poriadku prípustné zaradiť návrh rozhodnutia o zbavení poslanca imunity do programu plenárnej schôdze na hlasovanie bez rozpravy a bez pozmeňujúcich a doplňujúcich návrhov, výhrada založená na tom, že je nezákonné neumožniť mu vystúpiť počas takej rozpravy, je neúčinná.

191 Z toho tiež vyplýva, že za takých okolností nemožno vytýkať pani A., ktorá predsedala plenárnej schôdzi, že žalobcovi neudelila slovo na účely rozpravy o zbavení jeho imunity, keďže nijaká rozprava nebola plánovaná.

– O ostatných výhradách žalobcu týkajúcich sa priebehu konania

192 Pokiaľ ide o výhradu založenú na tom, že rozprava v príslušnom výbore prebiehala za zatvorenými dverami, je potrebné poznamenať, že to vyplýva z článku 103 ods. 4 rokovacieho poriadku a že podľa tohto článku sa toto konanie vždy uplatní, pokiaľ ide o posudzovanie žiadostí o zbavenie imunity, s cieľom chrániť tak dotknutého poslanca, ako aj dôvernosc rozpráv, ako to vyplýva z článku 7 ods. 11 rokovacieho poriadku.

193 So žalobcom sa teda vzhľadom na obvyklé zaobchádzanie s poslancami Parlamentu za obdobných okolností vôbec nezaobchádzalo odlišne alebo výnimočne.

194 Pokiaľ ide o výhradu založenú na tom, že rozprava pred príslušným výborom sa konala skôr, než bol žalobcovi známy obsah návrhu správy, čo mu neumožnilo riadne sa obhajovať, je potrebné poukázať na to, že žalobca nepreukázal, že návrh správy existoval už v čase jeho vypočutia 26. januára 2011 a že tento návrh bol vopred oznámený členom príslušného výboru, ale nie jemu.

195 V každom prípade treba v tejto súvislosti pripomenúť, že žalobca nepreukázal, ku ktorým skutočnostiam alebo okolnostiam zohľadneným výborom pre právne veci alebo Parlamentom nemohol pred prijatím rozhodnutia o zbavení jeho imunity vyjadriť svoje stanovisko.

196 Z toho vyplýva, že táto výhrada sa musí zamietnuť.

197 Pokiaľ ide o výhradu založenú na tom, že poslanci, ktorí sa zúčastnili na rozprave vo výbore, neboli totožní s poslancami, ktorí sa zúčastnili na hlasovaní vo výbore, treba po prvé konštatovať, že Parlament správne tvrdí – bez toho, aby mu žalobca v tejto súvislosti protirečil –, že neexistuje nijaké ustanovenie alebo interné pravidlo, ktoré by vyžadovalo, aby mal výbor počas rozpravy a pri hlasovaní rovnaké zloženie, pokiaľ je uznávaniaschopný, čo je odôvodnené tým, že nejde o akty individuálne prijaté poslancami, ale o akty parlamentného výboru.

198 Po druhé je potrebné pripomenúť, že podľa postupu zavedeného Parlamentom po postúpení žiadosti o zbavenie poslanca imunity príslušnému výboru tento výbor vypočuje poslanca. Člen výboru určený za spravodajcu potom pripraví správu, ku ktorej je pripojený návrh rozhodnutia. Táto správa sa spolu s návrhom rozhodnutia následne predloží na hlasovanie členom výboru.

199 Žalobca však nepreukázal, že tento postup v prejednávacom prípade nebol dodržaný.

200 Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že v návrhu rozhodnutia predloženom na hlasovanie výboru sú uvedené dôvody, pre ktoré sa Parlament domnieval, že žalobca nekonal v rámci svojich úloh ako poslanec Parlamentu a že nebol zistený *fumus persecutionis*.

201 Treba navyše opäť pripomenúť, že žalobca nepreukázal, ku ktorým skutočnostiam alebo okolnostiam zohľadneným členmi výboru pre právne veci pri jeho hlasovaní nemohol vyjadriť svoje stanovisko.

202 Napokon po tretie, keďže ide o akt Parlamentu, ktorý má politický charakter (pozri bod 59 vyššie), nemožno analogicky uplatniť pravidlá, ktoré upravujú disciplinárne alebo súdne konania, z hľadiska zloženia orgánu, ktorý je poverený rozhodovať v uvedených konaniach.

203 Táto výhrada sa v dôsledku toho musí zamietnuť.

- 204 Pokiaľ ide o výhradu založenú na procesných rozdieloch v porovnaní s francúzskym právom, aj za predpokladu, že by táto výhrada bola preukázaná (pozri bod 181 vyššie), je potrebné konštatovať, že je neúčinná, keďže v prejednávanom prípade sa neuplatňuje postup prijímania rozhodnutia upravený francúzskym právom, ale postup upravený rokovacím poriadkom.
- 205 Táto výhrada sa v dôsledku toho musí zamietnuť.
- 206 Šiesty žalobný dôvod ako celok, ako aj námietka nezákonnosti týkajúca sa článku 7 ods. 8 tretieho pododseku rokovacieho poriadku sa teda musia zamietnuť.
- 207 V konečnom dôsledku je potrebné zamietnuť žalobu o neplatnosť v rámci veci T-346/11 týkajúcej sa zbavenia žalobcu imunity.

O žalobe o náhradu škody vo veci T-346/11 týkajúcej sa zbavenia imunity

- 208 Žalobca vo svojej žalobe uvádza len jeden žalobný návrh týkajúci sa náhrady škody.
- 209 Parlament nesúhlasí s týmto návrhom.
- 210 Podľa ustálenej judikatúry vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ za nezákonné konanie jeho orgánov je podriadený splneniu súboru podmienok, a to nezákonnosti konania vytýkaného inštitúciám, existencie škody a existencie príčinnej súvislosti medzi namietaným konaním a uvádzanou škodou (pozri rozsudok Gollnisch/Parlament, už citovaný v bode 58 vyššie, bod 90 a tam citovanú judikatúru).
- 211 Tieto tri podmienky vzniku zodpovednosti Spoločenstva sú kumulatívne (rozsudok Súdneho dvora z 9. septembra 1999, Lucaccioni/Komisia, C-257/98 P, Zb. s. I-5251, bod 14, a rozsudok Súdu prvého stupňa zo 6. decembra 2001, Emesa Sugar/Rada, T-43/98, Zb. s. II-3519, bod 59). Na zamietnutie žaloby o náhradu škody preto postačuje nesplnenie jednej z nich (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. decembra 2003, DLD Trading/Rada, T-146/01, Zb. s. II-6005, bod 74).
- 212 Keďže v prejednávanom prípade vzhľadom na to, že podmienka nezákonnosti konania vytýkaného Parlamentu nie je splnená, jeho rozhodnutie o zbavení žalobcu imunity nie je nezákonné (pozri bod 207 vyššie), nemôže vzniknúť zodpovednosť tejto inštitúcie na základe článku 340 druhého odseku ZFEÚ a žaloba o náhradu škody sa musí zamietnuť.

O žalobe o neplatnosť a žalobe o náhradu škody vo veci T-347/11 týkajúcej sa rozhodnutia o odopretí ochrany imunity žalobcu

- 213 Žalobca na podporu svojej žaloby o neplatnosť podanej proti rozhodnutiu Parlamentu o odopretí ochrany jeho imunity uvádza šesť žalobných dôvodov podobných žalobným dôvodom uvedeným v rámci veci T-346/11.
- 214 Namieta po prvé porušenie článku 9 protokolu, po druhé porušenie „ustálenej judikatúry“ výboru Parlamentu pre právne veci, po tretie porušenie zásad právnej istoty a legitímnej dôvery, po štvrté porušenie poslaneckej nezávislosti, po piate porušenie ustanovení článku 3 ods. 4 druhého pododseku rokovacieho poriadku týkajúcich sa konania, ktoré by mohlo viesť k zániku mandátu poslanca, a po šieste porušenie zásady kontradiktórnosti a práva na obhajobu.
- 215 Žalobca navyše vo svojej žalobe uvádza len jeden žalobný návrh týkajúci sa náhrady škody.

- 216 Parlament v podstate namieta neprípustnosť žaloby, keďže rozhodnutie o ochrane imunity podľa jeho názoru predstavuje len stanovisko a nemôže zmeniť právnu situáciu dotknutej osoby, pričom sa odvoláva na judikatúru vyplývajúcu z rozsudku Marra, už citovaného v bode 34 vyššie (bod 44), a zároveň namieta neexistenciu záujmu žalobcu na konaní, keďže jeho rozhodnutie o zbavení žalobcu imunity bolo prijaté súčasne s rozhodnutím o odopretí ochrany jeho imunity, ktoré je predmetom tejto žaloby.
- 217 Parlament navyše spochybňuje argumentáciu žalobcu a navrhuje zamietnuť žalobné dôvody, ktoré žalobca uvádza na podporu svojej žaloby o neplatnosť, ako aj jeho návrh na náhradu škody z dôvodov podobných tým, ktoré uviedol v rámci veci T-346/11.
- 218 Ako vyplýva z ustálenej judikatúry, predmet konania, tak ako bol vymedzený návrhom na začatie konania, musí pretrvávať, tak ako aj záujem na konaní, až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak by muselo byť konanie zastavené, čo predpokladá, že výsledok konania prináša prospech strane, ktorá žalobu podala (rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb. s. I-4333, bod 42, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. septembra 2008, Reliance Industries/Rada a Komisia, T-45/06, Zb. s. II-2399, bod 35).
- 219 Vzhľadom na zamietnutie žaloby podanej proti rozhodnutiu o zbavení imunity (pozri bod 207 vyššie) je potrebné konštatovať, že žalobca nemôže mať nijaký prospech z rozsudku, ktorým by sa rozhodlo o zákonnosti rozhodnutia Parlamentu o odopretí ochrany jeho imunity.
- 220 Totiž aj v prípade, ak by sa rozhodnutie o odopretí ochrany imunity žalobcu zrušilo – čo je nemožné, keďže uplatnené žalobné dôvody sú podobné tým, ktoré boli zamietnuté vyššie v súvislosti s rozhodnutím o zbavení imunity –, zrušujúci rozsudok by nemal vplyv na právnu situáciu žalobcu, keďže by bol v každom prípade naďalej zbavený imunity a v dôsledku toho by Parlament nemohol súčasne chrániť jeho imunitu.
- 221 V dôsledku toho je potrebné zastaviť konanie o žalobe o neplatnosť vo veci T-347/11 týkajúcej sa rozhodnutia Parlamentu o odopretí ochrany imunity žalobcu.
- 222 Pokiaľ ide o žalobu o náhradu škody, v rámci podmienok vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie spomenutých v bode 210 vyššie je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry podmienka týkajúca sa existencie príčinnej súvislosti je splnená, ak existuje priama súvislosť medzi porušením dotknutej inštitúcie a uvádzanou škodou, pričom túto súvislosť musí preukázať žalobca. Únia sa môže považovať za zodpovednú len za škodu, ktorá dostatočne priamo vyplýva z protiprávneho konania dotknutej inštitúcie, to znamená, že toto konanie musí byť určujúcou príčinou škody. Naopak, Únii neprináleží náprava ani odstránenie všetkých škodlivých následkov konania jej orgánov, hoci aj vzdialených (pozri rozsudok Gollnisch/Parlament, už citovaný v bode 58 vyššie, bod 110 a tam citovanú judikatúru).
- 223 V prejednávanom prípade, keďže Parlament mohol len konštatovať, že konanie o žiadosti o ochranu imunity žalobcu sa musí zastaviť, lebo mu bola predložená žiadosť o zbavenie jeho imunity, treba konštatovať, že len rozhodnutie o tejto žiadosti mu mohlo spôsobiť ujmu a že len toto rozhodnutie mohlo viesť k vzniku zodpovednosti Parlamentu, ak by bolo nezákonné, čo však nie je tak (pozri bod 212 vyššie).
- 224 Z toho vyplýva, že v každom prípade nemožno preukázať nijakú príčinnú súvislosť medzi údajnou nemajetkovou ujmu, ktorú namieta žalobca, a vadami, ktorými je podľa jeho názoru poznačené rozhodnutie Parlamentu o odopretí ochrany jeho imunity.
- 225 Z toho vyplýva, že žaloba o náhradu škody sa musí zamietnuť.

O trovách

- 226 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 227 Podľa článku 87 ods. 6 rokovacieho poriadku, ak Všeobecný súd konanie vo veci zastavil, rozhodne o náhrade trov konania podľa vlastnej úvahy.
- 228 Keďže žalobca nemal úspech vo veci T-346/11 ani v rámci žaloby o náhradu škody vo veci T-347/11, je potrebné uložiť mu povinnosť nahradiť trovy konania, vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia, v súlade s návrhom Parlamentu.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloba o neplatnosť a žaloba o náhradu škody vo veci T-346/11 sa zamietajú.**
- 2. Konanie o žalobe o neplatnosť vo veci T-347/11 sa zastavuje.**
- 3. Žaloba o náhradu škody vo veci T-347/11 sa zamietá.**
- 4. Bruno Gollnisch je povinný nahradiť trovy konania vrátane trov konania o nariadení predbežného opatrenia vo veciach T-346/11 a T-347/11.**

Azizi

Frimodt Nielsen

Kānčeva

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 17. januára 2013.

Podpisy

Obsah

Právny rámec	1
Protokol o výsadách a imunitách	1
Rokovací poriadok Parlamentu	2
Okolnosti predchádzajúce sporu	5
Konanie a návrhy účastníkov konania	7
Právny stav	8
Úvodné pripomienky	8
O režime poslaneckej imunity zavedenom protokolom	8

O nevyhnutnom rozlíšení zbavenia imunity a ochrany imunity v zmysle protokolu	9
O výkone práva podať žalobu a o rozsahu preskúmania vykonávaného Všeobecným súdom v konaní o nej	11
O žalobe o neplatnosť vo veci T-346/11 týkajúcej sa zbavenia žalobcu imunity	11
O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení článku 9 protokolu a o štvrtom žalobnom dôvode založenom na porušení poslaneckej nezávislosti	11
O druhom a treťom žalobnom dôvode, ktoré sú založené jednak na porušení „ustálenej judikatúry“ výboru Parlamentu pre právne veci týkajúcej sa slobody prejavu a fumus persecutionis a jednak na porušení zásad právnej istoty, ochrany legitímnej dôvery a rovnosti zaobchádzania	14
– O právnej povahe oznámenia č. 11/2003 a preskúmaní vykonávanom Všeobecným súdom	15
– O napadnutom akte	18
O piatom žalobnom dôvode založenom na porušení ustanovení rokovacieho poriadku týkajúcich sa konania, ktoré by mohlo viesť k zániku mandátu poslanca	19
O šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady kontradiktórnosti a práva na obhajobu	20
– O konaní rozpravy v pléne	22
– O práve poslanca vystúpiť počas rozpravy stanoveného článkom 7 ods. 8 rokovacieho poriadku ...	24
– O ostatných výhradách žalobcu týkajúcich sa priebehu konania	25
O žalobe o náhradu škody vo veci T-346/11 týkajúcej sa zbavenia imunity	26
O žalobe o neplatnosť a žalobe o náhradu škody vo veci T-347/11 týkajúcej sa rozhodnutia o odopretí ochrany imunity žalobcu	26
O trovách	28